

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

השמחה ד'שמחת תורה'

קובץ מיוחד בקשר עם
הימים האחרונים דחג הסוכות

גיליון ח
שנה עשירית

יוצא לאור על-ידי
ועד „חיילי בית דוד”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושתיים לבריאה
ה' תהא שנת עוז בכל - שנת "ביאת משיחא"
שנת הק"י להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

כן הוא האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור!

י. בהמשך להמדובר לעיל אודות השלוחים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - יש להוסיף, אשר, תיבת "שליח" בתוספת יו"ד, בגימטריא "משיח".

. . נשיא הדור הוא - "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה" - מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל;

ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

ובפשטות: ענינו של כל נשיא ורועה ישראל בדורו הוא - משה רבינו שבדורו, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" ולא עוד, אלא שכל תלמיד חכם אמיתי נקרא בשם "משה" - "משה שפיר קאמרת" ומכיון שמשה רבינו הוא גם משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון" נמצא, שנשיא הדור, משה רבינו שבדור, הוא גם משיח צדקנו שבדור.

(משיחת ליל שמחת תורה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

יו"ל ע"י "ועד היילי בית דוד" - 770 בית משיח
לתגובות והערות: vaad770@gmail.com

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו, שלום וברכה

לקראת הימים אחרונים דחג הסוכות, ליל שמיני עצרת, שמיני עצרת, ליל שמחת תורה, שמחת תורה, ושבת בראשית (חג משולש) - הננו מוציאים לאור קובץ "השמחה ד'שמחת תורה", ובו:

א. לקט ראשוני וייחודי של שביבים מהתוועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בימים אלו במשך השנים (בעיקר השנים האחרונות). שיחות אלו הינם בלתי מוגה, ובתרגום חופשי, ו"שגיאיות מי יבין". להבנת השיחה כראוי כדאי לעיין בשיחה כפי שנדפסה בשלימותה בהתוועדות.

ב. יומן מיוחד ממאורעות שמע"צ ושמח"ת ה'תשל"א - כאשר כ"ק אד"ש מה"מ מינה 'או"ם דלמעלה' - נציגים מכל מדינה, שהם יהיו הבעלי-בתים ויקבעו כיצד לנהל את המדינה ע"פ תורה.

ג. מאמר התוועדות, פרי עטו של א. אברהם, אודות האושפיזין דשמחת תורה - כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ועל היחס הנדרש מאיתנו, כחסידים, לענין זה.

הוספה: שני כתבי-יד-קודש מיוחדים מכ"ק אד"ש מה"מ בקשר עם שמחת תורה ושבת בראשית.

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לערוך את ההקפות בבית המקדש השלישי יחד עם שמחת הגאולה השלימה, וישירו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד חיילי בית דוד

770 בית משיח, בית חיינו

אש"ל - הכנסת אורחים

מחלקת הוצאה-לאור

הנה על זה אומרים לו - "לעושה נפלאות גדולות לבדו":
עצמות ומהות, יורד כדי לעשות "נפלאות גדולות" - לפעול ש:

השמחה דשמח"ת תבטא אצל יהודי זה בפועל ממש!

"כיצד יתכן "נס" כזה שהוא רוקד ומוחה כפיו - הרי הוא אינו "שיכור" משתיית משקה... וא"כ, מה שהוא רוקד ומוחא כך למרות שאינו "שיכור" - הרי זה דבר שאינו מובן אצלו גופא, "אין בעל הנס מכיר בנסו!" • לקט ראשוני מהתועדויות אד"ש בימים אחרונים דסוכות

ליל שמיני עצרת תשמ"ג |

ישנו "אלקי קדם", אלא באופן ד"לכתחילה אריבער": לכל לראש אומרים לו ליהודי ש"מעונה אלקי קדם", ולכן, כל הענינים שנמצאים בעולם, כולל "זרועות עולם" ("תקפו וגבורתו של עולם"), הרי הם במעמד ומצב ד"מתחת" ביחס ל"אלקי קדם".

ולכן, הנהגתו של יהודי היא באופן ד"לכתחילה אריבער", כלומר, שאינו מתפעל כלל מהעלם והסתר העולם...".

יב. והנה, מכיון ששיעור חומש היומי בא בהמשך לשיעור חומש דיום שלפניו, מודגש גם בזה הענין ד"לכתחילה אריבער" (ענינו של ה"אושפיזא" דיום שלפניו - אדמו"ר מהר"ש):

התחלת השיעור חומש היומי הוא - "מעונה אלקי קדם", ורק לאח"ז ממשיכים "ומתחת זרועות עולם", כלומר: לא מתחילים בעובדה שישנם "זרועות עולם", ולעומתם

אדרבה: הוא צריך להיות בשמחה,

בידעו שה"כל שהוא" משקה שכו קשור עם "מעייני הישועה"

ליל שמחת תורה תשמ"ב |

והמעין מטהר ב"כל שהוא", מובן שע"י שתיית "כל שהוא" משקה אפשר לפעול את כל הענינים כו. וכידוע שאע"פ שמקוה מטהר במי סאה דוקא, הרי המעין מטהר

יג. ואע"פ שידועים ההגבלות לרבותינו נשיאינו בנוגע לשתיית משקה כו' - הנה מאחר שהשמחה קשורה עם הענין ד"ושאתם מים בששון ממעייני הישועה",

”מעייני הישועה“!?

הנה על זה אומרים לו - ”לא נפלאות היא ממך ולא רחוקה היא“: מדובר אמנם אודות דרגא נעלית ביותר, שמצד עצמה ”נפלאות היא“, אבל לאחרי מתן תורה הרי זה נמשך למטה באופן ד”לא נפלאות היא גו“, ואדרבה: ”קרוב אליך הדבר מאד וגו“.

ובנוגע לפועל:

כאשר יש ליהודי בקבוק משקה, הרי הוא שותה ממנו ”כל שהוא“ בלבד, ולאידך - מאחר שע”פ השגחה פרטית יש לו בקבוק שלם, הרי בודאי שאין הכוונה בזה שיניח את הבקבוק משקה על המדף עד ערב פסח, ואז ימכור זאת לגוי - ח”ו, אלא הוא צריך למצוא יהודים נוספים, ולתת לכל א’ מהם ”כל שהוא“ משקה.

זאת אומרת: עליו למצוא מספר רב של יהודים, כך שאע”פ שכל א’ ישנה ”כל שהוא“ בלבד, אעפ”כ יהיו כל כך הרבה יהודים שיטעמו ”כל שהוא“ מהמשקה, עד שלא ישאר משקה בבקבוק.

ולאחרי שכולם טועמים מהמשקה ”כל שהוא“ - יוצאים כולם ביחד בריקוד, ומריקוד זה זוכים לריקוד יחד עם משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה, ובאופן ד”אז אהפור אל עמים שפה ברורה גו“ לעבדו שכם אחד“, במהרה בימינו ממש.

ב”כל שהוא“, ויתירה מזו: בנוגע לכמה ענינים זקוקים למי מעייין דוקא, זאת אומרת, שה”כל שהוא“ המעייין הוא ענין נעלה יותר מאשר המי סאה דמקוה.

ועד”ו מובן בנוגע לענינו: כאשר לוקח ”כל שהוא“ משקה, באופן ד”ושאתם מים בששון ממעייני הישועה“ - הרי זה מטהר אותו מכל הבלבולים והחשבונות כו’, למרות שמדובר רק אודות כמות ”כל שהוא“ של משקה, וזאת - בה בשעה שהגוי זקוק לכמות של מ’ סאה!

”גוי“ - הכוונה ל”גוי אשר בקרבך“, נפש הבהמית, שרצונה ותאוותה לשתות משקה, וע”ו אומרים רבותינו נשיאינו שצריך להיות ”סור מרע“, ואח”כ - ”ועשה טוב“, היינו לקחת רק ”כל שהוא“ משקה, ובאופן שלוקח זאת ”ממעייני הישועה“ - אם הוא רק מתכוין ורוצה וחפץ להתקשר עם ”מעייני הישועה“.

זאת אומרת: אין הכוונה שילך לקרן זוית ויוריד דמעות על זה שאינו יכול לקחת משקה כו’ - אלא אדרבה: הוא צריך להיות בשמחה, בידעו שה”כל שהוא“ משקה שלו קשור עם ”מעייני הישועה“.

ואע”פ שבחינת ”מעייני הישועה“ היא דרגא נעלית ביותר, כמבואר בארוכה בדרושי אדמו”ר מהר”ש, וא”כ, כיצד תובעים ממנו - בהיותו במעמדו ומצבו - שיקח ויקבל

דוקא אז נפעל ענין חדש לגמרי: בחירת העצמות, ומכיון שכן, **הרי מובן שאין דבר שיכול למנוע יהודי מקיום הוראת התורה**

| ליל שמחת תורה תשד”מ

א. ידוע פתגם והוראת כ”ק מו”ח אדמו”ר בשמחה. ובמק”א מבאר כ”ק מו”ח אדמו”ר שע”י השמחה והריקודים במשך 48 השעות בנוגע לשמע”צ ושמח”ת - ”מצות היום

בסגנון אחר: כאשר יהודי מקבל הוראה מסויימת מהתורה שהיא "תורת אמת" ו"תורת חיים", הוראה אמיתית בחייו של היהודי בהיותו בעוה"ז הגשמי והחומרי - אזי אין שום דבר שיכול למנוע ממנו לקיים את הוראת התורה.

אפילו כאשר הוראת התורה היא בענין שהוא בבחי' "נמנעות", וכל זה - למרות היותו נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי והחומרי, כי לא זו בלבד שגם לאחר ירידת הנשמה למטה יש לה את כל המעלות שהיו לה לפני ירידתה למטה. אלא עוד זאת. בהיותה למטה נפעל אצלה ענין חדש לגמרי - בחירת העצמות. כמבואר בתניא (פמ"ט) שמ"ש "ובנו בחרת מכל עם ולשון" קאי על "הגוף החומרי הנדמה (באופן של דמיון עכ"פ) בחומריותו לגופי אומות העולם", כלומר, ענין הבחירה אינו שייך אצל הנשמה קודם ירידתה למטה, וגם לא כפי שהנשמה עולה לג"ע בלילה בעת השינה. כי אם כאשר מדובר אודות נשמה המלובשת בגוף הגשמי והחומרי הנדמה בחומריותו לגופי אוה"ע, דוקא אז נפעל ענין חדש לגמרי: בחירת העצמות, ומכיון שכן, הרי מובן שאין דבר שיכול למנוע יהודי מקיום הוראת התורה.

דשמע"צ ושמח"ת פועלים וממשיכים את כל הענינים הנפעלים במשך 48 השעות דימי ראש השנה ע"י העבודה בקו היראה.

כלומר: נוסף לזה ששמע"צ ושמח"ת תוכנם וענינם - המשכת כל הגילויים דמועדי חודש תשרי באופן של קליטה בפנימיות, שבזה נכלל גם קליטת המשכות והגילויים דראש השנה, הנה מלבד זה ישנו ענין נוסף - שאז ממשיכים את כל הענינים דראש השנה (לא ע"י העבודה בקו היראה, כי אם) ע"י העבודה דשמח"ת וריקודים.

ומובן העילוי בהמשכה שע"י שמח"ת וריקודים לגבי המשכה ע"י קו היראה - ע"ד ובדוגמת המעלה דפורים לגבי יוהכ"פ, כמ"ש בתקו"ז ש"כיפורים" פירושו "כפורים" (בכ"ף הדמיון), היינו, שיוהכ"פ הוא כמו פורים, מכיון שמעלת פורים גדולה יותר.

ואף שב' ענינים אלו (קליטה בפנימיות ושמח"ת) הם הפכיים זה מזה, כי קליטה בפנימיות הוא ענין של התיישבות כו', ואילו שמח"ת ענינה פריצת גדר - הרי דובר כמ"פ שכחו של יהודי לעסוק גם בב' ענינים הפכיים, דמכיון שהוא קשור עם הקב"ה, "נמנע הנמנעות", כחו לפעול אפילו ענינים שהם בבחי' "נמנעות".

מדוע שינו את אופן ההנהגה הנ"ל - בעריכת ה"הקפות" דאתמול מתוך שמחה גדולה ביותר, למעלה ממדידה והגבלה!?

וזהו הטעם להנהגת רבותינו נשיאינו שבשמע"צ היו רואים אצלם תנועה ומצב רציני. וענין זה הי' מתבטא גם בהגבלות ושמירת הזמן דאמירת פסוקי "אתה הראת" ועריכת ה"הקפות", משא"כ בשמח"ת, שאז

יג. ע"פ האמור לעיל אודות החילוק שבין שמע"צ לשמח"ת, מובן, שעיקר ענין השמחה בשלימותה (שמח"ת) שמצד ענין הבחירה, שמח"ת שלמעלה מכל מדידה והגבלה) הוא ב"שמח"ת תורה" דוקא.

ראש תיבת "גאולה" (המהוה ומחי' את ענין הגאולה). שהרי גם תיבת "גאולה" מתחילה באות גימ"ל (כמו תיבת "גולה"), ואילו האות אל"ף ("אלופו של עולם") באה לאחרי האות גימ"ל, באמצע תיבת "גולה" [לא כמו האל"ף דתיבת "אחד" שהיא בראש התיבה, ואחרי' באים חי"ת ודל"ת, היינו, שהמציאות דחי"ת ודל"ת נשארת כפי שהיתה, אלא שמוסיפים לפני' את הענין דאלופו של עולם], ואעפ"כ, הארת אל"ף (אלופו של עולם) שנכנסת באמצע התיבה, מזעזעת את כללות המציאות ד"גולה", עד שמציאות זו עצמה נהפכת לעניין של גאולה].

ולא נותרה אלא האפשרות היחידה - לבטל את הגלות ע"י שמחה שלמעלה ממרידה והגבלה!...

אבל עדיין דרוש ביאור: הרי יכלו להמתין עם השמחה הגדולה עד ליל "שמחת תורה", ולשם מה הי' צורך לשנות את ההנהגה הרגילה ולהיות בתנועה של שמחה גדולה ביותר גם בליל שמע"צ?!

הנה על זה ישנה הוראה הנלמדת מסיפור שאירע אצל אדמו"ר הזקן, כדלקמן, שלכאורה אינו מובן לשם מה סיפרו לנו סיפור זה, אם לא כדי ללמוד ממנו את ההוראה דלקמן.

היו בתנועה של שמחה שלמעלה ממדידה והגבלה, ללא הגבלות ושמירת הזמן באמירת פסוקי "אתה הראת" ובשמחה וריקודים ד"הקפות", וטעם הדבר - כאמור - מכיוון שעיקר ושלמות ענין השמחה הוא בשמחת תורה דוקא.

עפ"ז נשאלת השאלה: מדוע שינו את אופן ההנהגה הנ"ל - בעריכת ה"הקפות" דאתמול (ליל שמיני עצרת) מתוך שמחה גדולה ביותר, למעלה ממרידה והגבלה!?

והמענה לזה: נמצאים אנו בזמן שבו "עמך ישראל צריכים שמחה" [ע"ד לשון חז"ל: "עמך ישראל צריכים פרנסה"], שהרי ניסו כבר את כל הדרכים האפשריות כדי לבטל את כללות ענין הגלות, "דאלאי גלות".

[שהפירוש בזה הוא - שמהפכים את הגלות עצמו לענין של גאולה, כידוע שכאשר מוסיפים אות אל"ף בתיבת "גולה" (ענין הגלות) אזי מתקבל הצירוף ד"גאולה", כלומר, שע"ז שמכניסים את "אלופו של עולם" - אל"ף - באמצע הגלות, אזי מתהפך הגלות עצמו לענין של גאולה, כך שהאות גימ"ל שהיתה ראש תיבת "גולה" (תיבה שעלי' אומר הבעש"ט שהיא מהוה ומחי' את ענין הגלות), הנה היא עצמה מתהפכת ונעשית

דהנה, כשם שבימים ההם היתה מלחמה בין נפוליון לאלכסנדר כמו כן ישנו הענין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" בימינו אלו

איזה שלטון יהיו - נחלקו גדולי ישראל, תלמידי המגיד וכו', בעד מי יש לצדד במלחמה זו (להתפלל לנצחוננו וכו') לטובתם של בני': חלק מהאדמו"רים טענו שתחת ממשלתו של נפוליון יהי' מצבם הגשמי של

יד. כאשר היתה המלחמה בין נפוליון לאלכסנדר (מלחמה שהיתה נוגעת למצבם של בני', שהרי רוב מנין ורוב בנין של בני' הי' בימים ההם במדינה ההיא, ולכן הי' נוגע למצבם של בני' מי ינצח במלחמה זו, תחת

בנ"י טוב יותר, ולכן יש להשתדל לנצחוננו של נפוליון. וחלק מהאדמו"רים - ואדמו"ר הזקן בראשם - טענו שיש להשתדל לנצחוננו של אלכסנדר, מכיון שתחת ממשלתו יהי מצבם הרוחני של בנ"י (התקשרותם עם הקב"ה כו') טוב יותר.

[וכמסופר בכ"מ אודות גודל הצער והיסורים של אדמו"ר הזקן מנצחוננו של נפוליון, ועד שהוכרח (כביכול) לברוח ולהטלטל ממקום למקום כו'].

כאשר הגיע ר"ה תקע"ג (בעיצומה של מלחמה זו), ידעו כולם שאז תיפול הכרעת הדבר, לכאן או לכאן, מכיון שזהו הזמן ש"על המדינות בו יאמר כו", ובר"ה גופא - ע"י העבודה דתקיעת שופר, ובפרט ע"י אלו שהם "יודעי תרועה" [לא סתם "תוקעי תרועה", כי אם "יודעי תרועה", היינו, שיודעים את הכוונות והענינים ד"תרועה"]. ולכן השתדלו כל האדמו"רים, מב' הצדדים [עד כמה ששייך לומר "ב' צדדים" בנוגע לתלמידי המגיד כו'] לפעול למעלה בהתאם לדעתם, ובפרט בעת תקיעת שופר, שיקבע למעלה בהתאם לדעתו של בעל התקוע.

ומספרים שא' מגדולי האדמו"רים הודרו להתחיל את התפלה דר"ה בשעה מוקדמת ביותר, כדי להגיע לתקיעת שופר במהירות האפשרית, ואז יוכל לפעול למעלה בהתאם לרצונו. ולאחרי כל מאמציו, בהגיעו לתק"ש, נענה ואמר: "אי, דער ליטוואק האט שוין אויסגעכאפט!" ה"ליטאי" [כך הי' כינויו של אדמו"ר הזקן אצל תלמידי המגיד, ע"ש מוצאו מליטא] הקדימונו כבר! מה עשה אדמו"ר הזקן - שינה את הסדר הרגיל, ובמקום לתקוע בשופר לאחרי תפלת שחרית, הקדים לתקוע בשופר לפני התפלה!...

[תקיעת שופר היא מצוה בפ"ע, ואינה חלק מענין התפלה, ולכן, ע"פ דין יכולים לקיים את המצוה דתק"ש לפני התפלה].

לכאורה, לשם מה סיפרו לנו סיפור זה?! אם כדי להדגיש את גודל ההפלאה של ארמו"ר הזקן - מאי קמ"ל?!

אלא בזה ישנה הוראה ולימוד - שלפעמים יש צורך לשנות את הסדר הרגיל, מצד גודל הנחיצות בפעולת הדבר, ע"ד סיפור הנ"ל שאדמו"ר הזקן שינה את הסדר הרגיל ותקע בשופר לפני התפלה.

דהנה, כשם שבימים ההם היתה מלחמה בין נפוליון לאלכסנדר, כמו כן ישנו הענין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" בימינו אלו - "דור הולך ודור בא". ומובן, שהדברים נוגעים למצבם של בנ"י, הן בפשטות הענינים, ובפרט ע"פ מאחז"ל "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגליו של משיח". וכמו כן צריכים להשתדל בנוגע לשחרורם של היהודים ש"מאחורי מסך הברזל", להשתדל עבור הענין ד"ונתתי שלום בארץ" - בארצנו הקדושה. להשתדל עבור הענין ד"ודרשו את שלום העיר גו' כי בשלומה יהי' לכם שלום", ועוד ענינים כיו"ב. וכל ענינים אלו יש לפעול - כאמור - ע"י ענין השמחה. ומטעם זה שינו את הסדר הרגיל, והתנהגו באופן של שמחה גדולה ביותר כבר בליל שמע"צ, לפני הזמן שבו צריכה להיות עיקר השמחה (ליל שמח"ת) - ע"ד הסיפור אודות שינוי הנהגת אדמו"ר הזקן לתקוע בשופר לפני התפלה!

ובודאי פעלו כבר את כל הענינים ע"י גודל השמחה בשמע"צ - לפני הזמן. ועאכ"כ כאשר יוסיפו בשמחה זו כפי שהיא בזמנה, ב"שמחת תורה" [בדוגמת תק"ש שבאמצע התפלה], שאז יפעלו זאת באופן נעלה יותר.

ישנם כאלו ש"חכמים הם בעיניהם"

ובמילא, מתחכמים הם לומר "לחיים" על "כוסית קטנה"

| ליל שמחת תורה תשמ"ה

כדי לומר לכל אותם "חכמים": (א) שכל ה"המצאות" שלהם אינם מועילים ולא כלום, מכיון שהדבר ניכר על אפם ("עס איז אנגעשריבן אויף זייער נאז")!... (ב) ועיקר: חבל לנצל את ה"חכמה" בשביל ענין כזה - להתחמק ולהשתמט מהשמחה דשמח"ת!

נמצאים בזמן מסוגל ביותר, שבו יכולים "לקנות" את התורה כולה, "גמרה של תורה", ע"י ענין השמחה! - במשך כל השנה כולה הסדר הוא באופן ד"יגעתי ומצאתי", היינו, שצריכים להתייגע בשביל התורה, ועאכ"כ - בשביל "גמרה של תורה" (כפי שמצינו בהל' ת"ת שקיים המושג דלימוד כל התורה כולה), והחידוש דשמח"ת - שיכולים "לקנות" את התורה כולה ע"י ענין השמחה!

וא"כ, מהי איפוא החכמה לנצל זמן נפלא כזה כדי להתחמק ולהשתמט מענין השמחה!?!...

ויה"ר שינצלו את החכמה כדי להוסיף בעניני שמח"ת, ולכל לראש - "מצות היום בשמחה".

[ניגנו ניגון שמח בשמחה רבה. וכ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לכו"כ לומר "לחיים" על כוס גדולה. ובאמצע הניגון - הפסיק ואמר:]

כאשר מדברים אודות "מצות היום בשמחה", ותובעים שכולם ישמחו בשמחה גדולה ויאמרו "לחיים" - ישנם כאלו ש"חכמים הם בעיניהם", ובמילא, מתחכמים הם לומר "לחיים" על "כוסית קטנה", או שעושים "טובה" ולוקחים כוס גדולה, אבל אין מוזגים לתוכה אלא מעט יין ומכסים את הכוס (ע"י היד או ע"י מפית) כדי ש... לא אראה את כמות היין שבכוס!

וישנם "חכמים" גדולים יותר - שמתחבאים מאחורי גבו של השני, או שמתיישבים לכתחילה מאחוריי, ובמילא, חושבים הם שאינני רואה ומבחין בהם! וכיו"ב בשאר "חכמות" ו"המצאות" כיצד להשתמט מזה.. ואין זה עניני לתאר ולבאר את "גודל החכמה" שבדבר, שכן, זהו דבר המובן לכל!... ומה שמדברים אודות ענין זה - הרי זה

מהשמחה והריקודים דשמח"ת נצא תיכף ומיד לקבל את פני משיח צדקנו מתוך שמחה וריקוד...!

ולכן, מלבד עצם הענין ד"מצות היום בשמחה", יש בזה ענין נוסף - חינוך לשמחה וריקודים כאשר נצא לקבל את פני משיח צדקנו!...

י. ע"פ האמור לעיל מובן, שהשמחה דשמח"ת ("מצות היום בשמחה") היא באופן של הכנה לשמחה דלעתידי לבוא - "שמחת עולם על ראשם".

ד"שלימות העם" - דמכיון שמדובר אודות משיח צדקנו כפי שהוא בצירוף ד"מלך", הרי "אין מלך בלא עם". ובזה גופא - שלימות העם, שהרי בענין ההכרתה שוים הכל, ביחד עם "שלימות התורה" - שכן, מהענין הקבלת המלכות באים לקיום הגזירות, כמאמר "קבלו מלכותי ואח"כ קבלו גזירותי", היינו, שלימות העבודה בעניני תורה ומצוותי, ובאופן כזה באים לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", ארץ החיים ברוחניות, ומה - ארץ ישראל כפשוטה. ובאופן דשלימות הארץ, כולל - "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך".

ויה"ר שמהשמחה והריקודים דשמח"ת נצא תיכף ומיד לקבל את פני משיח צדקנו מתוך שמחה וריקוד.

כלומר: כשם שכללות העבודה דקים המצוות בזמן הזה היא באופן של חינוך לזמן דלעתיד לבוא, כמאמר הספרי: "היו מצויינים במצוות שכשאתם חוזרים לא יהיו לכם חדשים", כן הוא בנוגע לשמחה וריקודים דשמח"ת, שענינם - הכנה וחינוך לקראת השמחה והריקודים דלעתיד לבוא, הן חינוך עצמו, והן חינוך הזולת - עי"ז שמראה "דוגמא-חי" מהנהגתו האישית, "כמופת הייתי לרבים".

ובפרט בעמדנו בשנה שסימנה "השנה תהא שנת מלך המשיח", היינו, שמשיח צדקנו בא ומתגלה בצירוף ד"מלך", הרי בודאי שיש להתכונן לשמחה וריקודים דקבלת פני משיח צדקנו. והעיקר - שבקרוב ממש זוכים כל ישראל לקבל את פני משיח צדקנו באופן

כידוע שכל רבותינו נשיאינו אמרו מאמרי חסידות בלשון אידיש...

לכין הלשון בדקדוק", ולכן, אף שגם לשון אידיש היא למטה מלשון קודש - הרי זה למעלה משאר הלשונות דאומות העולם, ע"ד לשון ארמי שבו נכתבה הגמרא, שהוא נעלה יותר משאר לשונות דאור"ע, ובמילא, אין בזה עדיין החידוש דגילוי תורת החסידות בלשונות דאור"ע - ענין שנתחדש ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר, שצוה לתרגם את תורת החסידות "בשבעים לשון", כדי שגם יהודים שלעת-עתה שייכים הם רק ללשונות אלו - חוצה שאין חוצה ממנו - יוכלו ללמוד תורת החסידות עוד בהיותם במצב זה.

זאת ועוד: כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שלח שלוחים לכל העולם כולו כדי שיעסקו שם בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה,

א' החידושים של כ"ק מו"ח אדמו"ר בגילוי אור החסידות הוא - שצוה לתרגם עניני חסידות ב"שבעים לשון", כדי שאפילו יהודי שנמצא במעמד ומצב שאינו מבין לשון הקודש ואינו מבין אידיש, גם הוא יוכל ללמוד חסידות.

כלומר: עד זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' גילוי תורת החסידות בלשון אידיש - כידוע שכל רבותינו נשיאינו אמרו מאמרי חסידות בלשון אידיש (מלבד הפסוק שבו התחיל המאמר, שנאמר - ע"פ רוב - כבמקורו, בלשון הקודש). וכמובא באגה"ק, ש"הבעש"ט ז"ל הי' אומר ד"ת בל"א ולא בל"ה"ק". ואח"כ נרשמו הדברים בלשון הקודש (ומטעם זה - כתב אדמו"ר הזקן - "לא ידע (המלקט)

בירור הניצוצות בזמנו של שלמה, שלא הי' צורך ללכת למקומם כדי לבררם, מכיון שבאו מאליהם, ודוגמתו בענין זה - שלא הי' צורך שכ"ק מו"ח אדמו"ר יצא בעצמו למקום החוצה, מכיון שעבודה זו נעשתה ע"י השלוחים.

ונמצא, שעיקר חידושו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא - הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות אצל כל בני"ג, גם אלו שנמצאים ב"חוצה" שאין חוצה ממנו. ועבודה זו הולכת ונמשכת עד ימינו אלו, ואדרבה - בהתפשטות גדולה יותר, ובהצלחה מרובה.

ועי"ז יפעלו את הענין ד"יוסף ה' לי בן אחר", לעשות מ"אחר" - "בן". [ובזה נכללת גם השליחות ללכת לבתי-כנסיות נוספים, גם במקומות רחוקים, כדי להוסיף אצלם בשמחה דשמח"ת. ולאחרי כן חוזרים השלוחים לביהכ"נ דכ"ק מו"ח אדמו"ר מתוך התלהבות יתירה, ולפעמים מביאים עמהם יהודים ממקומות אחרים, עד למקומות רחוקים, אשר בראותם את הנהגתם של השלוחים בתור "דוגמא-חי" - הצטרפו אליהם לבוא עמהם לביהכ"נ דכ"ק מו"ח אדמו"ר].

ויש לומר, שענין זה הוא ע"ד ובדוגמה

וזוהו המקור להנהגה בהתאם לציווי והוראת נשיא דורנו להיות "ברות להאיר", שאינו חושב על עצמו, כי אם אודות השליחות...

שמחת תורה תשמ"ו |

אה כל הכלים שיש בהם יין - עי"ז שכולם יאמרו "לחיים"!

[כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר "לחיים", ושתה אח כל היין שבגביע, עד תומו, ואח"כ הפך את הגביע והגביהו לעיני כל המסובים (והורה שכולם יעשו כן - לשתות את כל היין ולהפוך את הכוס), והמשיך להחזיק את הגביע הפוך תוך כדי הנפת ידו הק' (להגברת השירה) משך זמן רב, וכל המסובים אמרו "לחיים" וניגנו בשמחה גדולה.

כשהבחינו שכ"ק אדמו"ר שליט"א רוצה להמשיך בדבריו - הכריזו "שא שטיל", "שא שטיל", ונעשה רעש גדול כו' - ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:

זכורני בהיותי ב"חדר", שכאשר רצו לתאר לילד מה זה "מלך" (מכיון שמעולם לא הי' בעיר הבירה כו'), היו מסבירים - ע"ד

כו. [כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לכו"כ מהמסובים שיחיו לומר "לחיים" על כוס מלא, ואח"כ אמר:]

בהמשך להאמור לעיל (ס"ב) שבשמח"ת ישנם כמה עניני מנהגים שלא כפי הסדר במשך כל השנה כולה - יש להוסיף בזה עוד ענין:

בדרך כלל, סדר העבודה הוא למלא כלים ריקים, שזוהי כללות העבודה בעניני החומ"צ במשך כל השנה כולה - שלוקחים כלים ריקים וממלאים אותם בעניני קדושה, תורה ומצוותי'.

אמנם, בשמח"ת צריך להיות סדר הפוך - לרוקן כלים מלאים, והכוונה בזה (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר) - מכיון שישנם עדיין כלים מלאים יין (מלאים ממש, ועכ"פ - למחצה לשליש ולרביע), יש לרוקן

הצחות – ע"פ משל: יודעים אתם, ילדים, שכאשר האבא ישן – מסתובבים האמא והילדים, ומכריזים "שא שטיל", האבא ישן. ובכן, תתארו לעצמכם שכאשר "שר" הולך לישון – אזי מסתובבים (לא רק האמא והילדים, אלא גם) כל המשרתים ומכריזים "שא שטיל", ה"שר" ישן. ועכשיו תוכלו לתאר לעצמכם מה קורה כאשר המלך הולך לישון – כל בני המדינה מסתובבים ומכריזים בקול גדול "שא שטיל", המלך ישן!...

הנמשל מובן וגם פשוט, שכאשר רוצים שיהי' שקט – לא יועיל מה שכולם יצעקו בקול גדול "שא שטיל" (אע"פ שעושים זאת מצד גודל המסירות כו): את ההכרזה "שא שטיל" – ישאירו למחר... ועכשיו – ישב כל אחד ואחד על מקומו בשקט!

הנמשל מובן וגם פשוט, שכאשר רוצים שיהי' שקט – לא יועיל מה שכולם יצעקו בקול גדול "שא שטיל" (אע"פ שעושים זאת מצד גודל המסירות כו): את ההכרזה "שא שטיל" – ישאירו למחר... ועכשיו – ישב כל אחד ואחד על מקומו בשקט!

מובן, ששמחה זו (הנמשכת על כל השנה כולה) פועלת הוספה בכללות הענין דלימוד התורה, הן בכמות והן באיכות

יום שמחת תורה תשמ"ב |

מה. כאן המקום להדגיש עוד הפעם את הענין ד"ויעקב הלך לדרכו", לאחר כללות העבודה חודש תשרי - כידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמועדי חודש תשרי הם מועדים כלליים על כל השנה כולה, היינו, שבכל יו"ט נמשך ענין כללי מיוחד בנוגע לכל השנה כולה. וכמודגש גם בזה ש"תשרי" אותיות "רשית" ("רשית" חסר אלף), שאז הרי זה אותיות "תשרי" (ממש).

ועבודת יוהכ"פ היא - עבודת התשובה, כמ"ש הרמב"ם ש"יום הכיפורים הוא זמן תשובה לכל כו' והוא קץ מחילה וסליחה לישראל", ומזה נמשך הכח לעבודת התשובה על כל השנה כולה.

והעבודה דחג הסוכות, "זמן שמחתנו", היא - שמחה של מצוה, היינו, נוסף לזה שחגה"ס הוא בין ה"מועדים לשמחה", שבכולם ישנו הציור ד"ושמחת בחגך", ישנה שמחה מיוחדת בחגה"ס, כפס"ד הרמב"ם "אף על פי שכל המועדות מצוה לשמוח בהן, בחג הסוכות היתה במקדש יום שמחה יתירה כו" - שענין זה נאמר רק בנוגע לחג הסוכות, "זמן שמחתנו", ולא בנוגע לחגה"פ

וכמדובר כמ"פ אודות פרטי עניני העבודה חודש תשרי - החל מראש השנה, שעבודת היום היא - "תמליכוני עליכם", היינו, שבר"ה נמשך ענין היראה וקבלת עול מלכות שמים על כל השנה כולה.

וכמדובר כמ"פ אודות פרטי עניני העבודה חודש תשרי - החל מראש השנה, שעבודת היום היא - "תמליכוני עליכם", היינו, שבר"ה נמשך ענין היראה וקבלת עול מלכות שמים על כל השנה כולה.

וחגה"ש ("זמן חרותנו", ו"זמן מתן תורתנו"). ומחג הסוכות נמשך הכח לעבודה דשמחה של מצוה על כל השנה כולה - כמבואר ברמב"ם (סוף הל' לולב) ש"השמחה שישמחה אדם בעשיית המצוה כו" עבודה גדולה היא", וכפי שמסיים שם "שנאמר והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' וגו'".

ולאחרי זה באה העבודה דשמע"צ ושמח"ת - שמחה של תורה, ומשמח"ת נמשך הכח לעבודה דשמחה של תורה על כל השנה כולה, היינו, שלימוד התורה יה' באופן שיהי' נראה וניכר בגלוי כללות הענין ד"פיקודי ה' ישרים משמחי לב" (לא רק בתור פסוק בתנ"ך, אלא במעשה בפועל).

ומאחר שהשמחה דשמח"ת היא שמחה

נעלית ביותר (למעלה מהשמחה דחגה"ס), כפי שרואים בפועל ש"מנהג ישראל" לשמוח בשמח"ת באופן נעלה יותר מאשר השמחה דחגה"ס [וכידוע מארז"ל שאין למדין הלכה כו' עד שיאמרו לו הלכה למעשה] - מובן, ששמחה זו (הנמשכת על כל השנה כולה) פועלת הוספה בכללות הענין דלימוד התורה, הן בכמות והן באיכות, מאחר שהלימוד אינו מתוך הכרח כו', ע"ד מארז"ל "מה חובתי ואעשנה", אלא מתוך שמחה וטוב לבב.

ומאחר שגדול תלמוד שמביא לידי מעשה - מובן, שההוספה בלימוד התורה (מצד גודל השמחה דשמח"ת) פועלת הוספה בנוגע לכללות העבודה דקיום התומ"צ על כל השנה כולה.

הרי זה הזמן ד"שמחת תורה" - כיצד יכול אתה להיות מונח במחשבתך אודות ה"עניבה"?! - **תחשוב אודות ה"רגלים" שלך...!**

| יום שמחת תורה תשמ"ג

כא. מאמר המוסגר: כאשר מדברים אודות המשכת וגילוי העצמות אצל בני, יכול לבוא ה"קלוגינקער" ולומר: מהו הפלא והחידוש בדבר, הרי כאו"א מישראל הוא "חלק אלקה ממעל", וכפי שמוסיף ומדגיש אדמו"ר הזקן (בתניא פ"ב) - "ממש", ומאחר שמבואר בתורת הבעש"ט (ומבואר בחסידות) שהעצם כשאתה תופס בחלקן אתה תופס בכולו - מהו הפלא והחידוש בכללוח הענין ד"אתה הראת לדעת גו'" אצל בני, הרי לא יתכן שיהי' באופן אחר?!

וזהו כללות ענינו של ה"קלוגינקער" - "אשר קרן", היינו, לקרר את היהודי שלא

יתפעל ויתלהב מעניני קדושה, באמרו: מהי ההתפעלות?! הנך "בעל שכל", ו"התפעלות" - אינה שייכת ל"בעל שכל"!

וכידוע פתגם אדמו"ר הזקן אודות המאמר "זוטרא דבכו מחי' מתיים" - דקאי על תורת החסידות שהיא מחי' את השכל הקר'!

זאת אומרת: אע"פ שהתורה אומרת שזהו ענין של "שכל" - הרי מצד השכל בלבד נשאר הוא במצב של קרירות, כי הוא מבין בשכלו שע"י החלק מן העצם תופסים בעצם כולו, ולכן אין לו מה להתפעל מזה שאומרים לו "אתה הראת לדעת גו'" - מהו הפלא והחידוש שעצמות א"ס מתגלה ליהודי?!

איזה רושם עושה הדבר על נכדו בראותו את אופן השירה והריקוד - שבקושי יכולים לשמוע את קולו!

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו דיבר כמ"פ ותבע בכל להט לבו שצריכים לנצל את מ"ח השעות דשמע"צ ושמח"ת כדי לשמוח ולרקוד כו', וכל זה - מבלי הבט על מצב בריאותו כו'. וא"כ, מובן בפשטות שתלמידיו רוצים ללכת בדרכיו ואורחותיו באופן נצחי - "נצח סלה ועד", גם לאחר ש"שבק חיים לכל חי". ובפרט ע"פ הפתגם הידוע שאמר כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע שעי"ז שמשאיר את ה"כתבים" כאן, נמצא גם הוא בעצמו כאן, ומזה מובן גם בנוגע לכתביו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שצוה ללמדם באופן "אז מ'זאל דעהרן כו'".

ולאחרי כל זה - ישנם כאלו הנמצאים במעמד ומצב של "קפאון", ועד שצריכים לעבוד על עצמם - באופן של "אתכפיא" - לשיר ולרקוד ולמחוא כף (למרות שאינם אחוזים בזה), כדי שהרואים אותם יחשבו כך וכך!

כאשר דבר מסויים נמצא במצב של "קפאון" - אין הפירוש שחסר אצלו חלק מסויים, אלא הדבר יכול להיות בשלימותו, מוח ולב, ידים ורגלים, וכיו"ב, אבל חסר ענין החיות!

ולאחרי זה - ישנם כאלו שרוצים לומר שיש תועלת בעניין ה"קפאון", כפי שרואים במוחש שכאשר רוצים לשמור דבר למשך זמן ארוך, באופן ששינויי הזמן לא יפגעו בו - אזי מקפאים את הדבר ב"מקרר"!!

במשך כל השנה כולה - אין אפשרות "צורירן זיך" אליהם, אבל בשמח"ת - יש

ולכן, כאשר פונים ליהודי בעל זקן שיבה ואומרים לו שבשמח"ת צריכים לשיר ולשמוח, לרקוד בדגלים ולמחוא כפים כו', בדוגמה מ"ש בדוד המלך - "מפוז ומכרכר לפני ה'" (כמובא בפס"ד הרמב"ם בסוף הל' לולב), ובה בשעה מראים לו איך שנכדו ונינו רוקד ברגליו הקטנטנות ומחא כפיו בחיות ובאמיתיות (ללא כל חשבונות דמה יאמרו הרואים, וכיו"ב), ותובעים ממנו שגם הוא ישמח וירקוד באופן כזה, ועאכו"כ כאשר אומרים לו שיקח מעט "משקה" - טוען הוא שאין זה לפי כבודו, הוא צריך לדאוג שה"עניבה" תהי' במקומה - בדיוק באמצע, ולהזהר שלא תטה לא לימין ולא לשמאל!

מסופר בגמרא (זבחים יט, רע"א) שא' ממלכי אוה"ע נגש ליהודי ותיקן את אבנטו שיהי' מונח במקום המתאים - כראוי לכבודו של יהודי. ועפ"ז - הי' מן הראוי שנשיא ארה"ב יבוא במיוחד מ"וואשינגטון" כדי לתקן את ה"עניבה" שתהי' באופן המתאים לכבודו. אבל מה אפשר לעשות כאשר מצד חושך העולם אין מכירים בגודל מעלתו, ונשיא ארה"ב אינו עומד על ידו כדי לתקן את ה"עניבה" שלו - לעת עתה אין לו ברירה אלא לדאוג ולתקן בעצמו את ה"עניבה" שתהי' במקומה המתאים, כדי שלא יבוא לידי בזיון ח"ו!

הרי זה הזמן ד"שמחת תורה" - כיצד יכול אתה להיות מונח במחשבתך אודות ה"עניבה"!? - תחשוב אודות ה"רגלים" שלך - האם הם רוקדים או שהנך "מתעצל" להרימם מן הארץ!

כאשר נכדו מביט עליו ורואה איך שהוא "חולם" - אזי אין לו ברירה, ומוכרח להזיז קימעא את רגליו וידיו כו', אבל מובן מאליו

גדולות לבדו: עצמות ומהות, עם כל גדולותו כו', יורד (כביכול) כדי לעשות "נפלאות גדולות" - לפעול שהשמחה דשמח"ת תבטא אצל יהודי זה בפועל ממש, ברגליו ובידיו, למרות שניכר על פניו שאינו מבין כלל ענין זה, בחשבו שהוא ראוי לדברים נעלים יותר, ולדוגמא: ידו יכולה להיות מרכבה לרצון העליון ע"י נתינת הצדקה, וכיו"ב, ואעפ"כ, פועלים עליו לרקוד ולמחוא כף - ע"י הענין ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו"!

ו"נס" זה הוא באופן ד"לבדו", כי "בעל הנס אינו מכיר בנסו": הוא בעצמו אינו מבין כיצד יתכן "נס" כזה שהוא רוקד ומוחה כפיו - הרי הוא אינו "שיכור" משתיית משקה, הוא אמר "לחיים" וטעם מהמשקה "כל שהוא" בלבד (כדי לעשות "טובה" לזה שנתן לו את המשקה, או מפני שהתבייש מפני נכדו, וכיו"ב), באמרו שזהו בדוגמת מי מעיין המטהרים בכל שהוא, וא"כ, הרי הוא כבר טהור וקדוש כו', וא"כ, מה שהוא רוקד ומוחה כף למרות שאינו "שיכור" - הרי זה דבר שאינו מובן אצלו גופא, "אין בעל הנס מכיר בנסו"!

וכוונת הדברים האמורים היא - כדי לפעול שהשמחה דשמח"ת תהי' באופן המתאים עכ"פ באותן מספר שעות שנמצאים עדיין בזמן דשמח"ת.

מקום להניח שפני הדברים הם באופן אחר, כי גם אצל יהודי פשוט הרי השמחה והריקודים דשמח"ת הם דבר פשוט ונורמלי, ואעפ"כ, רואים עליו "קפאון" מוחלט, כמו בערב ר"ה! - היות שמדברים זאת בשמח"ת, הרי בודאי שהדבר לא יזיק!

בשלמא בנוגע ל"ימים נוראים" - יש לו תירוץ פשוט: היות שהוא נמצא במעמד ומצב של יראה ופחד מהמלך, הרי יראה זו מבטלת אצלו כל תנועה, ולכן הרי הוא קופא על עמדו: אבל בשמח"ת - לא שייך תירוץ זה!

אבל עדיין טוען הוא שאין ביכלתו לרדת לדרגה של ריקוד ברגלים! בהיותו "בעל שכל", "למדן" ו"עובד" - ביכלתו לחשוב ולהתבונן אודות עשר ספירות, עשר ספירות הגנוזות, עצמות ומהות, "אתה הראת לדעת", וכיו"ב; אבל היתכן שיתבעו ממנו להוריד את עצמו ולפזז ולכרכר ולמחוא כף - לא יאומן כי יסופר!

ובפרט כאשר נמצאים כבר לאחרי "הקפות", ולאחרי קרה"ת, ועד שישנם גדולי ישראל שאצלם כבר מוצאי שמח"ת - אלא היות שאין לו ברירה והוא אוחו עדיין קודם ברכת המזון וקודם אמירת "אתה חוננתנו" והבדלה, תובעים ממנו לרקוד ולמחוא כף, ומפני מה - לפי שבבוקר ערכו "הקפות"! הנה על זה אומרים לו - "לעושה נפלאות

ואם ישנם כאלו שאימצו לעצמם מנהג זה, באמרם שכך נוהגים ב"770", **אזי ידעו הם שמנהג זה הוא "שלא ברצון חכמים"!**

בכתר דילי". ומכאן תשובה לאלו המתחכמים להסיר את ה"כתר" מספרי התורה לקראת הריקודים עם ספרי התורה בשמח"ת, מפני החשש שמא יפול ח"ו ה"כתר" מהס"ת - כי

כט. בהמשך להמוזכר לעיל שהשמחה דשמח"ת קשורה עם מתן תורה - ישנו גם הענין ד"כתר תורה" המודגש בזהר (ח"ג רבו, ב) בקשר לשמח"ת: "ומעטרין לס"ת

הי' מרוצה ממנו, ואעפ"כ לא רצה להתערב בזה (מאיזה סיבה שתהי'), באמרו שהאחריות אודות מנהגי ביהכנ"ס אינה חלה עליו אלא על גבאי ביהכנ"ס! ומזה מובן גם בנוגע לעניינים נוספים - שמזה שאין מעירים על הדבר אין להוכיח שזוהי הנהגה נכונה וכו'.

כאשר מדברים אודות עניינים כגון דא, וכן המדובר לעיל (סכ"א) אודות אלו שרוקדים ומוחים כף "אויף א פאר'חלש'טן אופן" - ישנם כאלו שבאים לידי "רוגז" וכו' - היתכן שפוגעים בהם! והתשובה לדבר: ידוע פתגם הצ"צ שאמר ביחס לאמירת דברי מוסר וכו', שתפקידו הוא בדוגמת ה"כובען" שעושה כובעים ותולה אותם על הקיה, עד שעובר יהודי ורואה שכובע זה מתאים למדתו כו', היינו, שאינו מפרש שכונתו לפלוני ח"ו, אלא הוא מדבר אודות הענין, ומי שחושב שהדברים מתאימים אליו (הכובע הוא לפי מדתו), צריך ליקח את הדברים לתשומת לבו.

ועד"ז בענייננו: מאחר שאין מורים באצבע ואומרים שהדברים מכוונים לפלוני, הרי אף א' אינו יכול לבוא ב"טענה" מדוע מדברים עליו ברבים - מניין לך שכוונתי אליך?! ואדרבה: עצם העובדה שהוא מרגיש את עצמו נפגע מן הדברים - הרי זו הוכחה שה"כובע" מתאים למדתו (ולכן, אמנם גם אליו מכוונים הדברים), אבל מי אשם לו שה"כובע" מתאים למדתו?!?

בזהר מפורש שעיקר הענין ד"כתר תורה" שייך לשמח"ת דוקא, ומשמח"ת נמשך ענין זה על כל השנה כולה.

ומענין לענין - כאן המקום להעיר אודות מנהג מזור שנוהגים בביהכנ"ס: כאשר מוליכים את הספר תודה מארון הקודש לשולחן הקריאה, הנה קודם שמעלים את הס"ת על הבימה שעלי' נצב שולחן הקריאה, ישנם הממהרים לשלוח את ידם ולהסיר את ה"כתר" מעל הס"ת, וכוונתם "לשם שמים" - בחששם שמא יפול ח"ו ה"כתר" מעל הס"ת. ה"כתר" לבוש על גבי ה"עץ חיים" של הס"ת באופן שאינו יכול ליפול משם, אבל היות שהוא "פחדן", הרי הוא מקפיד על "כבוד התורה", ולכן חושב שהוא יוכל להיות "בעל-הבית" ולקבוע מנהגים חדשים בתורה - למהר ולהסיר את ה"כתר" מעל הס"ת עוד קודם שמעלים את הס"ת על הבימה שעלי' נצב שולחן הקריאה.

ולכן, צריכים להבהיר שידעו שמנהג זה הוא "שלא ברצון חכמים" ואם ישנם כאלו שאימצו לעצמם מנהג זה, באמרם שהיות שכך נוהגים ב"770" הרי בודאי שמנהג זה הוא בכלל "מנהג ישראל תורה הוא" - אזי ידעו הם שמנהג זה הוא "שלא ברצון חכמים"!

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר אודות מנהג מסויים שנהגו בביהכנ"ס בליובאוויטש - מנהג שאביו (כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע) לא

ועד"ז מובן בנוגע לאדמו"ר הזקן -

ששפת לימודו בשקו"ט כו' היתה "זשארגאן" (אידיש)

שבת בראשית תשמ"ב |

"בול" חדש זה - הרי השם "בול" הי' רק בראשונה, ואילו עתה נקרא החדש בשם

כ. לכאורה אינו מובן: כיצד אפשר לומר שבזמנינו זה ישנה הוראה הקשורה עם השם

"מבלי עולם", ולכן היו מוכרחים להגיע ללימוד הגמרא, בלשון ארמי דוקא.

ועד"ז מובן בנוגע לאופן לימודם בשקו"ט כו', קודם שכתבו את הפסקי דינים:

בנוגע לבית-יוסף - לא ידוע באיזה שפה הי' משתמש בעת לימודו כו', אבל בנוגע לרמב"ם הרי ידוע שהי' משתמש בלשון ערבי, ועד שישנם כו"כ תשובות מהרמב"ם והרי"ף וכיו"ב שלשונם המקורי הוא - ערבית, ורק אח"כ תורגמו ללשון הקודש, ומתוך הדגשה (ע"י המתרגמים עצמם) שיתכן שהתרגום אינו מדוייק כל כך בהתאם למקור הענין שנכתב בערבית.

ובספרי הרמב"ם גופא מצינו חילוק זה: הספר "יד החזקה", הנקרא "משנה תורה", נכתב ע"י הרמב"ם בלשון הקודש, כי מאחר שזהו "משנה תורה", הנה כשם שהתורה עצמה נכתבה ע"י משה רבינו בלשון הקודש, כמו כן נכתב "משנה תורה" בלשון הקודש: אבל הספר "מורה נבוכים" [ששם מובא ברמז כללות הענין ד"דע את אלקי אביך גו"] וכיו"ב - נכתב ע"י הרמב"ם (לתלמידיו) בערבית, ורק אח"כ תורגם ללשון הקודש.

ועד"ז מובן בנוגע לאדמו"ר הזקן - ששפת לימודו בשקו"ט כו' היתה "זשארגאן" (אידיש), וכפי שכותב אדמו"ר הזקן באגה"ק (סכ"ה) ש"הבעש"ט ז"ל הי' אומר דברי תורה בל"א ולא בלשון הקודש", ואח"כ נכתבו הדברים ע"י תלמידיו בלשון הקודש. ולכן, ישנם מקומות שבהם "המלקט .. לא ידע לכוין הלשון בדקדוק".

זאת אומרת: אע"פ שהבעש"ט ידע שדבריו יכתבו בלשון הקודש, ובמילא יתכן שתרגום הדברים לא יהי' בדיוק כל כך -

"מרחשון" (ולא בשם "בול")? והרי קריאת שמות החדשים אינה רק "מנהג" בעלמא, אלא זהו ענין הנוגע להלכה בפועל - בנוגע לכתובת שטרות וכיו"ב, שבהם צריכים לכתוב את שם החודש "מרחשון", ולא את השם "בול".

והביאור בזה:

החילוק שבין השם "בול" לשם "מרחשון" הוא - שהשם "בול" הוא בלשון הקודש, והשם "מרחשון" הוא מהשמות ש"עלו בידם מבבל", לשון ארמי.

והנה, גם בתורה ישנם ענינים הכתובים בלשון הקודש, וישנם ענינים הכתובים בלשון ארמי וכיו"ב. והחילוק ביניהם:

פסוקי התנ"ך הם - רובם ככולם - בלשון הקודש (מלבד פרקים ופסוקים מסויימים הכתובים בלשון ארמי). אבל הגמרא, הן תלמוד בבלי והן תלמוד ירושלמי, כתובה בלשון ארמי.

זאת אומרת: כאשר צריכים לברר ולפסוק פס"ד בנוגע למעשה בפועל, היינו, שהתורה צריכה לירד ולפעול את הברור בעניני העולם כו' - הרי זה נעשה ע"י לשון ארמי דוקא: אבל התורה עצמה כתובה בלשון הקודש.

ולכן, כאשר הרמב"ם והבית-יוסף ואדמו"ר הזקן כתבו פסקי דינים בנוגע להלכה בפועל - הרי אע"פ שהם כתבו ספריהם בלשון הקודש, הנה כדי לברר ולהגיע לפס"ד האמיתי, היו זקוקים ללימוד הגמרא (תלמוד בבלי או תלמוד ירושלמי) הכתובה בלשון ארמי. ולא היו יכולים לברר ולפסוק הלכות מהמשנה שבגמרא (הכתובה בלשון הקודש), כי אלו שפוסקים הלכה מתוך משנה נקראים

מלשון הקודש - לשון ארמי, לשון ערבי, אידיש וכיו"ב.

אעפ"כ, אמר דברי תורה באידיש דוקא, מפני הטעם האמור לעיל, שהבירור בעניני העולם כו' צריך להיות ע"י לשון שלמטה במדרגה

כשטענו שהוא גנב אותם - אמר שהוא "סאם סאפאזשניק", הוא בעצמו "סנדלר", ועשה לבד את התפילין...

מוכן להצטרף ל"שליחים" ול"טנקיסטים" של נשיא הדור, ולמלא את ההוראות של נשיא הדור: וכאשר מצב רוחו אינו כדבעי, טוען הוא שאין לו פנאי להתעסק בענינים אלו, כי הוא עסוק בלימוד התורה, נגלה וחסידות, ויש לו כמה וכמה ענינים בעבודת ה', נתינת צדקה וכו', וא"כ, מדוע תובעים ממנו להתעסק עם ענינים כאלו ש"לא שערום אבותיכם" - בדור שלפנ"ז לא התעסקו בענינים אלו!

וממשיך לטעון: כיצד יכולים "פראווען בעל-הבתישקייט" על כל הדור כולו, ולומר שהנהגת הדור צריכה להיות באופן כך וכך - הוא "סאם סאפאזשניק" [סאפאזשניק] הוא "סנדלר", ו"סאם סאפאזשניק" פירושו - שהוא בעצמו סנדלר, וכל העולם כולו נברא בשבילו, יודע הוא כיצד צריך להתנהג כל הדור!

וכידוע הסיפור שסנדלר גוי גנב פעם מיהודי זוג תפילין, וכאשר ראו אצלו את התפילין, וטענו שהוא גנב אותם - אמר שהוא "סאם סאפאזשניק", הוא בעצמו "סנדלר", ועשה לבד את התפילין. הוא ראה שהתפילין עשויות מעור בהמה, ומאחר שהוא הי' "סנדלר" והי' תופר נעליים מעור בהמה, טען שהוא בעצמו עשה את התפילין!

הנה כאשר מדובר אודות "סנדלר" - אי

כד. זוהי ההוראה בנוגע לפועל:

בהמשך להמדובר לעיל אודות ההוספה בכללות העבודה דהפצת היהדות והמעיינות חוצה במשך כל השנה כולה - אין מה להתפעל מזה ש"יוצאין מן הקיץ לחורף" וכו', מאחר שהולכים בשליחותו של נשיא דורנו ומקבלים ממנו נתינת כח והמשכת ברכות והצלחות בנוגע לכללות העבודה דהפצת היהדות והמעיינות חוצה.

וכמדובר כמ"פ שכאשר מדובר אודות השליחות וההוראות ד"נשיא דורנו" - הרי זה ענין השייך לכאו"א מאלו שנמצאים בדור זה, ולכן מוטלת החובה והזכות על כאו"א מאנשי דורנו להשתדל ולמלא את כל ההוראות של נשיא הדור!

וכידוע הפתגם המיוסד עה"פ "ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות" - שזהו דבר ברור שסוכ"ס יבוצעו כל ההוראות דנשיא הדור, אלא כאו"א מאנשי הדור צריך להשתדל להיות במעמד ומצב ד"לעת כזאת הגעת למלכות", היינו, שתהי' לו שייכות למילוי ההוראות דנשיא הדור, ושלא יהי' במעמד ומצב ד"את ובית אביך תאבדו" ח"ו!

ולא כאותו שמסתכל ומביט מהצד כו' - כאשר הוא נמצא במצב רוח טוב, הרי הוא

עם ה"סנדלר" - כדאי יותר לנצל את הזמן כדי לפעול על יהודי (שמוכן לקבל) ולקרבו לנשיא הדור, ע"י לימוד תורה של נשיא הדור, או ע"י קיום מצוה כו', שהרי "מצוה גוררת מצוה", ודבר תורה א' מעורר תשוקה ורצון לדעת דבר תורה נוסף (או לדעת כיצד הגיעו למסקנה זו וכו').

אפשר להתווכח עמו, כי על כל דבר צריכים להביא לו רא' מעניני "סנדלרות", וגם כאשר מביאים רא' מעניני "סנדלרות", צריכים להתווכח מי מהם "סנדלר" מומחה יותר, הוא או זה שמדבר עמו!

וחבל על הזמן שיתבזבז עבור הויכוחים

שגם כאשר הוא "סנדלר" התופר מנעלים כפשוטו, עליו לדעת שתכלית הכוונה בזה היא - לייחד יהודים עליונים כו'

ועד שענינו של מט"ט הוא - מליץ טוב על בני' [נוסף למלאך מיכאל שרם של ישראל], כמאמר מט"ט קושר כתרם לקונו מתפלתיים של ישראל, היינו, שהוא פועל את כללות ענין הרצון דלמעלה כו'.

ולכאורה אינו מובן: מדוע מדגישים שמט"ט תופר מנעלים - כיצד מתאים תואר זה לגודל מעלתו של מט"ט שהוא שר הפנים וכו', הרי התורה משתדלת שלא לדבר בגנותם של בעלי חיים, וא"כ, מדוע לא יכלה התורה למצוא עבור מט"ט תואר מתאים יותר מאשר "תופר מנעלים", ועכ"פ - יכלה התורה לומר ענין זה כפי שהוא ברוחניות, ולא "תופר מנעלים" סתם!?

אלא בזה ישנה הוראה בנוגע לעבודת האדם - שגם כאשר הוא "סנדלר" התופר מנעלים כפשוטו, עליו לדעת שתכלית הכוונה בזה היא - לייחד יהודים עליונים כו'.

וכפי שמצינו שא' התנאים הי' ר' יוחנן הסנדלר - והרי אין ענין יוצא מידי פשוטו - שהוא עסק בתפירת מנעלים, וביחד עם זה הי' תנא וכו'.

כה. סיפור הנ"ל (אודות "סאם סאפאזשניק") אינו "בדרך צחות" בלבד - כמובן מזה שמספרים סיפור זה לילדי ישראל הלומדים ב"חדרים", וכמדומה שסיפור זה מובא בא' ממכתבי כ"ק מו"ח אדמו"ר - אלא ישנה בזה הוראה, ונוסף לזה - ישנו מקור לזה בתורה:

איתא במדרש שמה שאמר אברהם אבינו "אם מחוט ועד שרוך נעל" - הרי זה מרמז על מצות חליצה ומצות תפילין. ובוהו רואים את הקשר שבין תפילין לנעליים הנעשים ע"י "סנדלר" (כבסיפור הנ"ל).

ועד"ז איתא בספרי קבלה וחסידות שמט"ט תופר מנעלים ועל כל תפירה ותפירה הרי הוא מייחד יהודים עליונים, בדוגמת היחודים שע"י מצות תפילין.

וענין זה קשור גם עם פרשתנו - פ' בראשית, שבה מסופר אודות "חנוך", ויודע שכאשר "לקח אותו האלקים" נעשה חנוך למט"ט, ומאז ענינו - לתפור מנעלים ולייחד יהודים עליונים כו'.

”גיי איך אויף אן אייזערנעם בריק” מכיון שיש לי הוראה מפורשת בענין זה

שבת בראשית תשד”מ

אלי, על פי מה שהבנתי מדבריו של כ”ק מו”ח אדמו”ר שבשנת העיבור צריכים אנשים בערכי לומר את כל ההפטרה כולה, עד הסוף, כמנהג האשכנזים (מאיזה טעם שיהי’).

אם הייתי שומע מכ”ק מו”ח אדמו”ר את טעם הדבר - הייתי מדפיס זאת, ואז הי’ כל א’ מחליט אם זהו ענין השייך אליו כו’, אבל מכיון שלא שמעתי את טעם הדבר, ומה גם שענין זה שייך רק למיעוטא למיעוטא - לא הי’ מקום לפרסם ולהדפיס זאת [מכיון שזוהו בבחינת מילתא דתמיהה כו’].

אבל לאידך - מכיון שכ”ק מו”ח אדמו”ר שיער שאבין מדבריו שבשנת העיבור צריכים (אנשים בערכי) לומר את ההפטרה כולה (מאיזה טעם שיהי’), ואעפ”כ לא שלל ענין זה [אף שבנוגע לאמירת ההפטרה בציבור (לא) רק כאשר מעבירים את הסדרה שנים מקרא ואחד תרגום], בברכה לפני’ ולאחרי’, הרי זה קשור עם חשש הפסק כו’] - ”גיי איך אויף אן אייזערנעם בריק”. מכיון שיש לי הוראה מפורשת בענין זה, ולכן, אף שזוהו אמנם דבר תמוה, הרי זה באופן ד”מצווה ועושה”. וכאמור - ענין זה שייך אליי, ואין זו הוראה לרבים.

יב. כאן המקום להבהיר כמה פרטי הנהגות שהיו בימים האחרונים - שלכאורה יש מקום לתמיהה עליהם, ולכן יש צורך להבהיר ולבאר את הדברים, כדי להסיר את התמיהה.

לכל לראש - בנוגע לאמירת ההפטרה דשבת זו:

התחלת ההפטרה דשבת זו היא - ”כה אמר ה’”. וסיומה - ”גדיל תורה ויאדיר”. למנהג הספרדים. ולמנהג האשכנזים - ממשיכים עוד כו”כ פסוקים, עד ”ואחרי לא יהי”.

והנה, בהפטרות אלו שיש בהם חילוקי מנהגים בין ספרדים לאשכנזים, מנהגנו - ע”פ רוב - כמנהג הספרדים. כפי שכותב כ”ק אדמו”ר מהורש”ב נ”ע בהגהות לסידור, וכבר נדפס בסידור ”סדר ההפטרות שיש בהם חילוקי מנהגים” (ע”פ הוראת כ”ק מו”ח אדמו”ר) שההפטרה דפ’ בראשית היא מ”כה אמר ה’”, עד ”גדיל תורה ויאדיר”.

ועפ”ז מתעוררת התמיהה: מדוע אמרתי את הפטרה דשבת זו ע”פ מנהג האשכנזים? והמענה לזה: הנהגה זו היא ענין פרטי השייך

משא”כ בנוגע לנוסח דברכת כהנים -

הרי נוסח זה כולל כל עניני ברכה עבור כאו”א מישראל

את ג’ הפסוקים ”יברכך גו’”, ”יאר גו’”, ישא גו’ וישם לך שלום”. ואילו בנוגע לפסוק שלאח”ז, ”ושמו את שמי גו’” - אמרתי רק

יג. ישנו ענין נוסף שעורר תמיהה - בנוגע להמדובר לעיל (שיחת ליל שמח”ת בסופה) אודות הענין ד”ברכת כהנים”, שבה אמרתי

את סיום הפסוק - "ואני אברכם". תוך כדי השמטת התיבות "ושמו את שמי על בני ישראל".

המענה לזה - בהקדם הביאור בכללות הענין שדובר בהתוועדות הנ"ל, שכל יהודי יברך את חבריו בנוסח דברכת כהנים:

אע"פ שציווי זה שייך לכהנים דוקא - "איש חסידך". אע"כ, מכיון שמדובר סוכ"ס אודות פסוקים בתורה, הרי כשם שכאו"א מישראל יכול לומר פסוקים אלו בתור לימוד התורה. כמו כן יכול כאו"א מישראל (לאו דוקא כהנים) להביע את ברכתו לחבירו בנוסח המקובל ד"ברכת כהנים".

ובפשטות: כאשר יהודי רוצה להביע את ברכתיו להכירו, - כמובן ופשוט ע"פ המבואר בכ"מ בתורה שיש ענין, דבר טוב ומצוה כו' שיהודי יברך את חברו, ובפרט ע"פ המבואר בדברי רבותינו ונשיאנו גדול ההפלאה דאהבת ישראל, לא רק בנוגע לרגש הלב, אלא גם ובעיקר כאשר רגש זה בא בגילוי, כך שחבירו רואה ומרגיש את אהבתו - כאשר אהבה זו באה בגילוי ע"י הבעת ברכה לחבירו, וכיו"ב, וכידוע סיפור כ"ק מ"ח אדמו"ר אודות דברי אדמו"ר הזקן בביאור מעלתה של התוועדות חסידית שבה מברכים איש את רעהו, כמושל האב הרואה את התנהגותם הטובה של בניו, באהבה באחזה בשלום ובריעות, שהנהגה זו פועלת נחת רוח ועונג אצל האב וכו'. ועי"ז נפעל הענין ד"ואברכה מברכך" - ובמקום לחפש נוסח משלו, רוצה הוא לברך את חברו בנוסח המקובל של "ברכת כוהנים" - לא גרעה ברכה זו מסתם ברכה שיהודי מברך את חברו, ואדרבה: נוסח זה (דברכת כהנים) עדיף מסתם ברכה בנוסח שלו, כי כאשר ממציא נוסח משלו - יש מקום לחשוב מה נכלל

בנוסח זה ומה צריך להוסיף וכו', משא"כ בנוגע לנוסח דברכת כהנים - הרי נוסח זה כולל כל עניני ברכה עבור כאו"א מישראל [כמבואר בהתוועדות שלפנ"ו שאין להוציא אפילו יהודי א' מכלל ברכה זו. כי נוסף לזה שברכה כזו אינה "באהבה", הרי הנהגה כזו עלולה להזיק לכהן כו' - שמזה מובן שהברכות שבנוסח דברכת כהנים שייכות לכאו"א מישראל].

ויש להוסיף בזה:

מצאו כמה ענינים שבזמן שביהמ"ק הי' קיים היו שייכים לכהנים דוקא, ומשחרב ביהמ"ק נעשו ענינים אלו שייכים לכאו"א מישראל. ולדוגמא - תפלות במקום קרבנות תקנום: אף שעבודת הקרבנות בביהמ"ק היתה נעשית ע"י הכהנים דוקא, הרי עבודת התפלה (שהיא במקום קרבנות) שייכת לכאו"א מישראל, היינו, ש"תורת אמת" מצווה לכאו"א מישראל שהוא בעצמו יתפלל, אף שעבודת הקרבנות (שבמקומה באה התפלה) נעשתה ע"י כהנים דוקא ועד"ז יש לומר בנוגע ל"ברכת כהנים": אף שגם בזמן הזה ישנה "מצות עשה מן התורה שיברכו הכהנים את ישראל בכל יום בנשיאת כפים", מ"מ, מכיון שבכמה ענינים ניתנו לכאו"א מישראל כחות כאלו שבזמן שביהמ"ק הי' קיים היו שייכים לכהנים דוקא, יש לומר שגם הברכה בנוסח הברכת כהנים שייכת לכאו"א מישראל, אלא שאין זה מצות עשה, ופשיטא שלא שייך בזה הענין דברכת המצוות.

ולאור כל האמור לעיל - היתה ההצעה (בהתוועדות הנ"ל) שכאשר נמצאים בזמן זכאי, בשמחת תורה, מן הראוי שכאו"א יביע את ברכתו לחבירו בנוסח המקובל ד"ברכת כהנים". שהמשכת ברכה זו היא לא רק באופן

ומכיון שאומרים פסוק שלם בתורה
- יכולים לאמרו כצורתו, ביחד עם אמירת
השם. כפי שנתבאר בהתוועדות הנ"ל.

שממשיכים מהשורש ומקורן שגם ענין זה
הוא נעלה ביותר! כי אם באופן של המשכה
חדשה לגמרי, ע"ד הענין דתפלה - "יהי רצון"
- המשכת רצון חדש לגמרי.

אין מה להביא את חלק הפסוק שלא נוגע לענין זה, וממילא הרי הבאת חלק זה מהפסוק היא שלא במקומה...

לישראל, ואסכים עם הכהנים". (ב) "ואני
אברכם - לכהנים", ובענינו - הן ברכתו
והסכמתו של הקב"ה על הברכה שמברכים
את בני", והן ברכתו של הקב"ה למברכים
ולא הובא חלקו הראשון של הפסוק: "ושמו
את שמי על בני ישראל". כי - לא זו בלבד
שאין זה נוגע לתוכן הענין שאודותיו דובר
בהתוועדות, הרי זה סתירה וניגוד לענין זה,
הבעת ברכה ע"י כאו"א מישראל (לא רק
כהנים) עבור כלל ישראל:

הפירוש ד"שמו את שמי על בני ישראל"
הוא - "יברכם בשם המפורש", והרי פשיטא
שענין זה (ברכה בשם המפורש) אינו שייך
לתוכן הדברים הנ"ל. ואדרבה: ענין זה מהוה
סתירה וניגוד לתוכן הדברים הנ"ל - כי בזמן
הזה לא שייך כלל ברכה בשם המפורש אפילו
בברכתם של הכהנים, ואפילו בזמן שביהמ"ק
הי' קיים לא היו כל הכהנים מברכים בשם
המפורש.

ומטעם זה לא נאמרו התיבות "ושמו
את שמי על בני ישראל" [ולא נרמזו אפילו
בתיבת "וגו" - כפי שמצינו בגמרא באותם
מקומות שמביאים רק חלק מסויים מהפסוק
מכיון שחלקו השני לא נוגע לענין זה, שאין
מרמזים על שאר הענינים שבפסוק בתיבת
"וגו"], כי אם מה שנוגע לתוכן הדברים הנ"ל

יד. ועתה נבוא לבאר מדוע נאמר גם
המשך הכתוב "ואני אברכם", בהשמטת
התיבות "ושמו את שמי על בני ישראל":

ישנו כלל בגמרא שכאשר מביאים ראי'
מפסוק בתורה - יכולים להביא רק את חלק
הפסוק הנוגע לענין המדובר בגמרא, מבלי
להביא את שאר הענינים שבפסוק זה. וטעם
הדבר - בפשטות: מכיון שלא מדובר כאן
אודות לימוד פסוק בתורה כפי שהוא במקומו,
אלא מביאים פסוק זה ממקום א' בתור ראי'
לענין מסויים, אין מה להביא את חלק הפסוק
שלא נוגע לענין זה, דמכיון שאין צורך בדבר
בענין זה, הרי הבאת חלק זה מהפסוק היא
שלא במקומה (משא"כ כאשר לומדים את
הפסוק כפי שהוא במקומו) ועאכו"כ כאשר
חלק מפסוק זה הוא בסתירה לענין המדובר,
שאו אין זה שלא לצורך בלבד. אלא אדרבה:
הבאת חלק פסוק זה גורמת לבלבול בכללות
הענין.

ובנוגע לענינו: לאחרי אמירת הברכה
"יברך גו' יאר גו' ישא גו' שלום", הבעת
ברכה עבור כאו"א מישראל - אמרו גם את
התיבות "ואני אברכם", כדי לסיים ולהשלים
את הענין, היינו, שנוסף על ברכה זו, ישנה גם
המושכת ברכתו של הקב"ה - "ואני אברכם".
וכב' הפירושים שבוזה: (א) "ואני אברכם -

- "ואני אברכם". משא"כ כאשר לומדים פרשה זו בתורה, או כאשר אומרים פרשה זו בערב יוהכ"פ, שאז הרי זה סגנון בפ"ע, פרשה שלימה בתורה כו'.

רצונך לנגן ניגון חסידי - **ישנם ניגונים רבים!** רצונך לדבר דברי חסידות. להפיץ עניני חסידות - **ישנו ריבוי עצום של דברי חסידות!**

שבת בראשית תשמ"ה

רובץ על אחריותם!...

רצונך לנגן ניגון חסידי - ישנם ניגונים רבים! רצונך לדבר דברי חסידות, להפיץ עניני חסידות - ישנו ריבוי עצום של דברי חסידות! לך בדרך שסללו לנו רבותינו נשיאינו! אף א' אינו זקוק ל"חידושים" שלך, שהתועלת היחידה שבהם היא - מחלוקת חדשה נגד הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, רחמנא ליצלן! שב ולמד חסידות - מאמרי עבודה. והעיקר - שהמאמר ילמד אותך!...

ולכן, להוי ידוע שכל מי שממשיך בפעולות אלו - הרי הוא מנגד ולוחם נגד חסידות חב"ד, נגד נשיא דורנו, הבעש"ט, עד מלכא משיחא... שרוצה וחפץ לבוא, אלא שממתין עד שיוסיפו בהפצת המעיינות חוצה. ואילו הוא - מרחק יהודים מתורת החסידות. רחמנא ליצלן! (חסר קצת).

ויה"ר שלא יצטרכו לחזור על התראה זו, ומכאן ולהבא - לא תהי' פירצה בחומותינו, אצל כאו"א שבשם "חסיד חב"ד" יקרא, הן בד' אמות אלו, והן בכל מקום שבעולם. שהרי הקב"ה הוא בעה"ב בכל העולם כולו, ורצונו של משיח צדקנו, הבעש"ט ונשיא דורנו - שיפיצו את המעיינות חוצה בכל העולם כולו.

ובודאי לא ישאר רושם כלל מכל זה, כי אם תיקון הדבר - ע"י ההשתדלות ביתר שאת

לו. כאן המקום להזכיר אודות ענין בלתי-רצוי הדורש תיקון, ומכיון שנמצאים בשמח"ת - בודאי לא יזיק הדבר ח"ו לאף א', כי אם התועלת והתיקון שבדבר:

ישנם "שפיץ-חב"ד" החושבים שהם אלו שיודעים מה צריכים לעשות וכיצד צריכים להתנהג, וכל אלו שמסביבם, שמנסים להעיר להם לפעמים שעושים דבר בלתי-רצוי - אין הדבר מועיל להם כלל, בחשבם מי הם אלו שיכולים להעיר להם. בה בשעה שאף א' מהם אינו מגיע לדרגתם, שהרי הם "שפיץ-חב"ד"!...

כוונת הדברים - לאלו שכתוצאה מדיבורים שלהם, עניני דפוס שהדפיסו, או ניגונים וכו', גרמו לרחק עשרות יהודים מתורת הבעש"ט, לימוד החסידות והנהגה בדרכי החסידות, ולא עוד אלא אפילו יהודים שכבר התחילו ללמוד חסידות - הפסיקו ללמוד כתוצאה מפעולותיהם של אלו, לא רק שפעולות אלו אינן מביאות לקירוב רחוקים, אלא אדרבה, עי"ז מרחקים את אלו שכבר התחילו להתקרב!

וגם כאשר מלבישים זאת באיצטלא דקדושה, "מיט א זידענע זופיצע מיט א גארטל דערצו"... אין זה משנה כלל את העובדה שע"ז הרחיקו יהודים מתורת החסידות, עם כל התוצאות שבדבר, שכל זה

הפעולות דהפצת המעיינות חוצה ביתר חיות וזריזות, ובאופן דמוסיף והולך ואור.

עדי קיום היעוד "קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח" - בביאת משיח צדקנו. במהרה בימינו ממש.

וביתר עוז בכל הפעולות דהפצת המעיינות חוצה. ובפרט כאשר באים מסיום וחותרים דשמח"ת, וכן "אסרו חג", שענינו - "אסרו חג בעבותים", היינו, שמוקשרים ומחברים את החג עם הימים שלאחריו, כל ימי השנה כולה - אזי ישנה נתינת כח מיוחדת להוסיף בכל

לא תהי' שום תרעומת אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, **מכיון שכן הוא האמת, שנשיא הדור הוא משיח שבדור**

ליל שמחת תורה תשמ"ו

כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

ובפשטות: ענינו של כל נשיא ורועה ישראל בדורו הוא - משה רבינו שבדורו, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" ולא עוד, אלא שכל תלמיד חכם אמיתי נקרא בשם "משה" - "משה שפיר קאמרת" ומכיון שמשה רבינו הוא גם משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון" נמצא, שנשיא הדור משה רבינו שבדורו, הוא גם מ"צ שבדור.

. בהמשך להמדובר לעיל אודות השלוחים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - יש להוסיף, אשר, תיבת "שליח" בתוספת יו"ד, בגימטריא "משיח".

. נשיא הדור הוא - "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה'!" - מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל);

ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח"

אזי מתגלה הענין ד"משיח", ביאת משיח צדקנו בפועל ממש

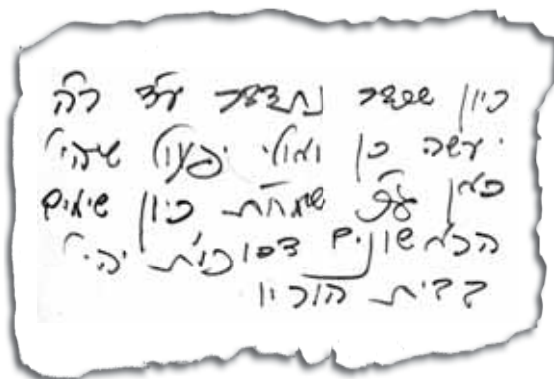
שמחת תורה תשמ"ו

עד לזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שצוה להפיץ את המעיינות דתורת החסידות בכל מקום ומקום ממש, עד ל"חוצה" שאין חוצה הימנו.

וכאמור, ע"י מילוי השליחות בפועל, מתוך מסירה ונתינה בכל עשר כחות נפשו - אזי מתגלה הענין ד"משיח", עד לגילוי משיח הכללי - ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים.

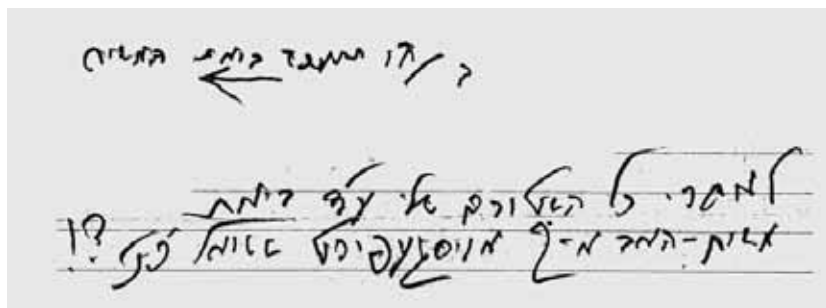
על כאו"א מהשלוחים דנשיא דורנו . להיות "נרות להאיר" ע"י הפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד - הפצת המעיינות חוצה, בכל מקום ומקום, אשר, ענין זה (יפוצו מעינותיך חוצה) התחיל כבר בזמן הבעש"ט (נוסף על מ"ש האריז"ל ש"בדורות אלו האחרונים (דורו של האריז"ל) מותר ומצוה לגלות זאת החכמה" ובפרט בזמנו של אדמו"ר הזקן - לאחר הגאולה די"ט כסלו,

לאחד התלמידים שכתב לכ"ק אד"ש מה"מ שבימי ראש השנה ויום הכיפורים ישאר בישיבה, וחג הסוכות ושמחת תורה ישהה בבית הוריו, ענה הרבי:

פיענוח הכתי"ק:

כיון שכבר נתדבר ע"ד ר"ה [= על-דבר ראש-השנה] יעשה כן ואולי יפעול שיהי כאן ג"כ שמחת'ת [= גם-כן שמחת-תורה], כיון שימים הראשונים דסוכות יהי בבית הוריו

מענה לאחד שכתב לכ"ק אד"ש ש"אם יש לי תקוה לחיות ולזכות לבוא לשנה הבע"ל תשמ"ד . . אזי אגמור עם (הגבאי דביהכנס"ס 770) מר יהושע פינסון לקנות המצוות לפני שבת בראשית". הרבי מחק תיבת תקוה, והוסיף אות ב' לפני תיבת "אם", וכתב: ב[אם] ח"ו תתעכב ביאת המשיח

ובשולי המכתב כתב: לאחרי כל השטורם שלי ע"ד ביאת משיח - האב איך אויסגעפירט [= פעלתי] ששואל כנ"ל?!

אד"ש צוה להכריז שהיות ונאמר "יצב גבולות עמים למספר בני ישראל" - לכן יכבדו כעת בעלי-בתים מהמדינות,

וצוה להכריז שפלוני הוא בעל הבית של מדינה זו...

לפני הקפה הרביעית קרא כ"ק אד"ש להמכריז ואמר לו שהוא בעצמו ינהיג את ההקפה הרביעית.. וצוה להכריז.. הם הבעלי-בתים על המדינות על-פי דין תורה. והתחיל כ"ק אד"ש את הניגון "עוצו עצה ותופר", וניגנו בחיות גדולה!... • **האו"ם של הרבי** - יומן מהמאורעות השמימיים דשמע"צ ה'תשל"א

ביום חמישי יום א' דחג הסוכות, בשעה 8:15, הגיע אד"ש ל-770, ואחרי שברך ומסר האתרוג עבור הקהל - חזר לביתו.

בלילה ביקש אד"ש למסור, שמחר בזמן הרגיל להתוועדות - יהיה מאמר בבית-המדרש.

ביום שישי ב' דסוכות, הגיע אד"ש ל-770 בשעה 8:05, ואחר-כך חזר לביתו.

בשעה 6:05 בערב, נכנס לבית-המדרש וצוה לנגן את ניגון ג' תנועות של הבעל-שם-טוב, הרב המגיד ואדמו"ר הזקן, ושינגנו את זה ג' פעמים. אחר-כך ניגנו את הניגון שלפני דא"ח, ובשעה 6:20 התחיל לומר את המאמר, ד"ה "הללו את הוי' כל גוים" עד שעה 6:55.

לאחר המאמר ניגן ניגון שמח, ומחה בכפיו הק'. אחר כך אמר שיחה ארוכה בקשר לאו"ם, וזה היה תוכן דבריו:

כל עניין הוא בהשגחה פרטית, אולם לפעמים רואים זאת ממש בעיני בשר, ובנידון דידן: העובדה שהאסיפה של האו"ם נפתחת בחג הסוכות והיא תימשך עד שבת-בראשית - הן אמנם לא כיוונו להתאסף בסוכות דוקא, אבל "מזליהו חזי", ובהשגחה פרטית הם התאספו בחג הסוכות, שאז קוראים בהפטורה "ואספתי את כל הגויים וגו'", וזה קשור גם עם חג הסוכות שבו מקריבים שבעים פרים כנגד שבעים האומות.

הכינוס שלהם אינו כינוס של צדיקים, ולזה דאג הקב"ה שהם יתכנסו בסוכות, שאז בני ישראל מקריבים שבעים פרים וממשיכים בכך חיות לשרים של שבעים האומות, וזה פועל שהשרים של הגויים יהיו בטלים לישראל. כיון שבזמן זה הם מקבלים השפעות מבני-ישראל, וזה פועל על שבעים האומות כאן למטה שלא יחשבו על היהודים עניינים בלתי-רצויים.

כאשר נודע על הכינוס שלהם - היה צריך לארגן מייד כינוס של קדושה ליד הכותל, שריד בית מקדשנו. וכאשר יהודים מתאספים יחד, ובפרט שיש בהם יהודים שבאים מבין שבעים האומות, ועוסקים בענייני קדושה - הרי כינוס כזה הופך את כל האו"ם לטובה!

בהמשך השיחה קרא כ"ק אד"ש לקיים כינוסים בכל רחבי העולם, ואפילו במקום שיש בו רק יהודי אחד - כי גם זה יכול לעזור: וביקש שבכינוסים אלו ידברו אודות ענייני תורה ומצוות בכלל, ובפרט בנוגע למצוות שהזמן גרמא - מצוות לולב.

ושכאשר מונענעים את הלולב - הרי זה מונענע את כל העולם כולו:

אד"ש אמר כמה פעמים שכינוסים של יהודים בכל רחבי העולם יכולים להביא לביטול מחשבותיהם הרעות של נציגי האומות באו"ם, ואמר שגם אם לא רואים זאת במוחש - הנה זאת היא המציאות האמיתית...

כ"ק אד"ש דיבר גם אודות נציגי ישראל, המשתתפים באסיפות שמתקיימות בשבת וחושבים אשר בזה הם עוזרים לעם ישראל, ומי יודע אם אינם פועלים להיפך. וסיפר בהקשר לכך את הסיפור הידוע, שפעם היה יהודי שסיים את תפילתו במהירות, וכאשר שאלוהו מה כל כך בוער לו - השיב, שהוא ממהר לקיים את מצוותו של הקב"ה לעסוק בענייני פרנסה... ושאלו אותו: מנין לך שרץ הינך אל פרנסתך? אולי בורח אתה ממנה?...

בהמשך השיחה אמר כ"ק אד"ש כמה וכמה פעמים, שכינוסים של יהודים בכל רחבי העולם יכולים להביא לביטול מחשבותיהם הרעות של נציגי האומות באו"ם, ואמר שגם אם לא רואים זאת במוחש - הנה זאת היא המציאות האמיתית:

ההתוועדות כולה הייתה בהפתעה גמורה (כיון שלאחר שכ"ק אד"ש הודיע שלא תהיה התוועדות בסוכה - חשבו שלא תהיה כלל התוועדות, וגם לאחר שאד"ש הודיע על אמירת המאמר - חשבו שיהיה רק מאמר).

וכ"ק אד"ש התייחס לכל זה בעצמו במהלך ההתוועדות, ואמר, שזהו אחד הטעמים לעריכת ההתוועדות - כדי להתייחס לאסיפה של האו"ם.

אחרי השיחה הארוכה על האו"ם ניגנו שוב ניגון, והתחיל בשיחה נוספת אודות משנה ראשונה בפרק ג' דמסכת סוכה! ובשעה 8:00 לערך התפללו ערבית.

ביום ראשון י"ח תשרי, הגיע כ"ק אד"ש בשעה 9 לערך. בשעה 1:00 נכנס לסוכתו, וחזר לחדרו בשעה 2:00.

בנוגע לכינוס של צעירי אגודת חב"ד, מסר כ"ק אד"ש לרב חדוקוב. אשר כל א' מהבאי-כוח יהיה לא רק נציג מהמדינה ממנה בא, אלא כמו הבעל-הבית! כן ביקש ממנו אד"ש שימסור להרה"ר ח' בנימינ אליהו גורודצקי שהוא ייצג את המדינות שאין להם נציג כאן.

שמעתי, שבשעה 2:00 נכנס הריל"ג לכ"ק אד"ש לבקש הד' מינים בעד אלו שנסעו למבצע ד' מינים וחזרו זה-עתה, ואמר כ"ק אד"ש: רק הרגע אגדתי מחדש את הלולב ("איך האב ערשט איבערגעבונדען דעם לולב"), וחשב משהו, ואחר-כך אמר: נו שלוחי מצוה, יש להם מזל, הרגע סיימתי לאגוד ("זיי האבן מזל, ערשט איבערגעבונדען").

ביום שלישי כ' תשרי, קנה ג' אגודות של הושענות. בשעה 11:20 בלילה נסע עם הרבנית תחי' לביתם וחזר בשעה 12:30, בשעה 1:00 בלילה יצא לאמירת תהלים ובשעה 3:00 לערך נסע לביתו.

ביום רביעי הושענא רבה התפלל כ"ק אד"ש שחרית בשעה 10:00. ובשעה 12:30 לערך התקיימה חלוקת הלעקאח. מנחה התפלל אד"ש בשעה 3:15.

תפלת ערבית בשעה 7:00. הקפות בשעה 9:00.

לפני ההקפות הורה כ"ק אד"ש ע"י הריל"ג שהש"ץ של כל הקפה יחזיק את הספר-תורה של משיח, אבל לא ירקד עמו, והרבי שליט"א בעצמו השגיח על-זה ממקומו.

לפני הקפה הרביעית קרא כ"ק אד"ש להמכריו ואמר לו שהוא בעצמו ינהיג את ההקפה הרביעית.

וצוה כ"ק אד"ש להכריז שהיות ונאמר "יצב גבולות עמים למספר בני ישראל" - לכן יכבדו כעת בעלי-בתים מהמדינות, והיות שהכל צריך להיות על-פי תורה, לכן, יהיו כאלה שיש להם סמיכה או ראשי-ישיבות. וצוה להכריז שפלוגי בן פלוגי הוא בעל-הבית של מדינה זו וכו'.

ואלו שמותם: הרב חיים-שלום סגל - ארץ-הקודש: הרב שמואל לויטין - ארצות-הברית: הרב בן-ציון שם-טוב - אנגליה: הרב בנימין אליהו גורודצקי - מדינות אירופה שאין להם בא-כוח: הרב אבא פליסקין - אוסטרליה: הרב צבי חיטריק - בראזיל: הרב יצחק ידגד - עירק: הרב זכרי' גורי - תימן: הרב אברהם יצחק גליק - גרמניה: הרב שמריהו גור-אריה - מצרים: הרב יהודה קולאשור - רוסיה: הרב יוסף ווינברג - דרום-אפריקה: הרב רפאל טאויל - ארגנטינה: הרב יצחק הענדל - קנדה: הרב יוסף גולדברג - צרפת: הרב יהודה לייב רסקין - מרוקו וטוניס; הרב אברהם אזדאבא - דנמרק: הרב זלמן אבלסקי - רומניה: הרב משה פנחס כץ - פולין, והרב חיים מרדכי אייזיק חודקוב - המדינות הבלטיות ופינלנד.

וצוה להכריז שוב שנאמר "יצב גבולות עמים למספר בני-ישראל", והם הבעלי-בתים על המדינות על-פי דין תורה.

והתחיל כ"ק אד"ש את הניגון "עוצו עצה ותופר", ונגנו בחיות גדולה.

מעניין לציין, שהרב זלמן אבלסקי כלל לא היה ב-770 בשמחת-תורה (שמעתי שהוא שאל

את אד"ש אם להגיע לכאן לחודש החגים, וקיבל את העתק מהמכתב ששלח אד"ש לר' ישבעם סגל, בו נכתב שעקב מצבה הקשה של הרשת - על המנהלים להישאר באה"ק), ובכל-זאת, כאשר אמרו את מדינת רומניה - מיד אמר כ"ק אד"ש את שמו של הרב אבלסקי. אחר-כך, כאשר הבעלי-בתים על המדינות היו צריכים לומר לחיים - היו בטוחים שהוא כן נמצא ב-770, וחיפשו אותו בכל 770 ולא מצאו אותו, ואמר אד"ש שבנו יוסף - יצחק יכול לומר לחיים במקומו.

יום חמישי, ליל שמיני עצרת, התפלל כ"ק אד"ש תפלת ערבית בשעה 7:00. לפני ערבית ניגנו ניגונים שמחים ונהיה מעגל גדול מאוד של ריקודים, ממש בכל בית המדרש! וכ"ק אד"ש עמד והורה לכל מי שהיה בבית המדרש להיכנס למחול.

ההתועדות החלה בשעה 8:00 בערב, והסתיימה ב-11:30 בלילה.

באמצע ההתועדות קרא כ"ק אד"ש לה"ביג פאר" (ראשי ארבעת המדינות הגדולות) וכן לבעל-הבית של ארץ-הקודש, ומסר לכולם בקבוקי יי"ש. לבעל-הבית בארץ-הקודש מסר גם מזונות על-מנת לחלק בעזרת-נשים.

אחר-כך עמד ואמר שהסדר הוא שאחר הישיבה של ה"ביג פאר", קוראים גם לשאר החברים, ולכן קרא לכולם שיעמדו על מקומם ואמר שיש לו הצעה שיש להצביע על-זה, והיא - שהיו' אמת ותורתו וישראל אמת ואמת הוי' לעולם, וביקש, שכל אלו שמסכימים להצעה זו יענו על לחיים, וכל הקהל ענו לחיים.

וכשעמד, התחיל לנגן ניגון שמח, ובאמצע הפסיק, והכריז כך: הסדר באו"ם הוא, שאחרי אסיפה הולכים לתיאטרון, והיות שכאן אין הולכים וגם אין זמן - לכן לזה הצעתי שמישהו יעשה "קולע" טוב ("גוט זיך איבערקולען") ובוה יצאו ידי חובת תיאטרון ("זועט מען יוצא זיין טיאטער")... וכן עשו ג' אנשים והי' שבע רצון מאד.

ובעמדו נתן ברכה גדולה, שיהי' סוף הגלות וביאת המשיח בקרוב, כדברי הרמב"ם סוף הלכות מלכים, ובוה נסתיימה ההתועדות.

בשעה 12:00 לערך נכנס להקפות, ועמדו שם כעשרים פקידים, דיפלומטים ואנשי צבא. שבאו בתור נציגי ארץ-הקודש מהשגרירות, בהשתדלותו של הקונסול צבי כספי. בין הנציגים היה אהרון בקר, חבר משלחת ישראל לאו"ם ולשעבר מזכיר ההסתדרות. ויוסף שופמן מגח"ל. כ"ק אד"ש דבר עם אחדים מהם זמן מה.

על תוכן הדיבור איתם הם סיפרו אחר-כך לר' גרשון יעקבסון (הכותב לאחד העיתונים בארץ הקודש). ואביא כאן את עיקרי הדברים:

אהרון בקר סיפר שאד"ש דרש ממנו כמה וכמה פעמים להבטיח לו שירושלים לא תוחזר

מעניין, שכאשר בקר שאל את אד"ש מדוע הוא אינו עולה לארץ ישראל - לא ענה לו אד"ש מיד. אלא רק חיין. אולם לאחר שהוא שאל שוב, ענה לו אד"ש בחיוך שזאת שאלה שהוא שואל את עצמו בכל יום!...

לעולם לערבים. כ"ק אד"ש הבהיר כי כוונתו היא אפילו לא לתת זכויות אקסטריטוריאליות לנוצרים או למוסלמים.

מעניין, שכאשר בקר שאל את אד"ש מדוע הוא אינו עולה לארץ ישראל - לא ענה לו אד"ש מיד, אלא רק חיין. אולם לאחר שהוא שאל שוב, ענה לו אד"ש בחיין שזאת שאלה שהוא שואל את עצמו בכל יום!...

עוד דבר מעניין היה כאשר בקר העלה הצעה לעשות נוסח תפילה אחד לכל היהודים. אד"ש דחה את הרעיון באומרו כי מוטב יהיה אם תהליך מיזוג הגלויות יתפתח בהליכים טבעיים.

מיוסף שופמן ביקש אד"ש למסור למור מנחם בגין "יישר כוח" על התפטרותו מן הממשלה בעקבות החלטתה לאשר את תוכנית רוג'רס. כ"ק אד"ש שיבח גם את נאומו של בגין אודות "מיהו-יהודי".

בעלי' זו החזיק אד"ש העצי-חיים באמצעות טליתו. כשהחזירו הס"ת להיכל התחיל ניגון ועמד על מקומו ומחה כפיים עד סגירת הארון קודש. בשעה 5:30 יצא להתועדות. ענה לחיים עד השקיעה

אחרי הקפה א' אמרו כולם לחיים, ואמר שיכבדום עם הקפה [הם קנו פסוק עבור כ"ק אד"ש, והוא שליט"א קנה פסוק עבור כל אחד מהנציגים]. הם התחילו לנגן הושיעה את עמך ואח"כ עוצו עצה ותופר וכן ניגון בחיות גדולה וביותר זמן ארוך לפי-ערך.

ביום שישי שמחת-תורה, התחיל כ"ק אד"ש להתפלל שחרית בשעה 10:20. ולפני זה ניגן ניגון ההקפות לאביו, לברכת כהנים ירד מהבימה.

לפני מכירת הפסוקים "אתה הראת" אמר להרה"ח ר' זלמן גור-אריה, שמוכר את פסוקי אתה הראת עבור המל"ח, שהשנה לא ימכור את הפסוקים "על-דעת" [בעבר, כאשר היו קונים את פסוקי ה"אתה הראת" היו כמה מהקונים מכריזים שהם קונים את הפסוקים "על דעת" כ"ק אד"ש, ובשנה זו החליט אד"ש להפסיק הנהגה זו].

- חשבתי על כל ההמצאות ושללתי אותן ("איך האב געטראכט וועגען אלע המצאות, און איך האב זיי שולל געווען"), אמר כ"ק אד"ש.

בהקפות סבבו ג' וחצי פעמים הבימה. כ"ק אד"ש עלה לחתן-בראשית (כאשר הזמינו אותו - קראו גם בשמו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, ובעלי' זו החזיק אד"ש העצי-חיים באמצעות טליתו. כשהחזירו הס"ת להיכל התחיל ניגון ועמד על מקומו ומחה כפיים עד סגירת הארון-קודש. בשעה 5:30 יצא להתועדות. ענה לחיים עד השקיעה ולא יותה. כיון שלא עשו פורס מפה ומקדש (כאמור בתחילת מכתבי מה שאמר לרב חודוקוב). בהתועדות אמר אד"ש מאמר וב' שיחות עד שעה 7:30 לערך.

יותר משבוע מדבר הרבי על "אושפיזין חסידיים",
המגיעים מחצר חסידית אחת בלבד...

'חסידישע אושפיזין' ו"לעיני כל ישראל"...

שמונה ימים רצופים של דיבורים מפורשים -
ויש שקט בגזרה • ואז, ביום התשיעי, מתאום
"הקיצו ורננו ישיני סוכה" - כל הקושיות
מתחילות לצוף ולעלות, בטונים גבוהים
במיוחד... • ואז צריך להודיע, להבהיר ולומר:
"לעיני כל ישראל!" • **מאמר התועודות**
מאת א. אברהם • אושפיזין ד'שמחת תורה'

בשנת הקהל תשמ"א, החל הנוהג של הרבי מלך המשיח שליט"א לשאת שיחה בכל אחד
מלילות חג הסוכות, ובה מבאר את התוכן וההוספה של "שמחת בית השואבה" ביום זה.

חלק עיקרי בשיחה, מוקדש לביאור עניינים של ה"אושפיזין" - אלו המוזכרים בזוהר:
אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד, ובשמיני עצרת: שלמה המלך. וכן את ה"אושפיזין
החסידיים" - כ"ק רבותינו נשיאנו: הבעל-שם-טוב, הרב המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי,
הצמח-צדק, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר הרשב"ב, ובשמיני עצרת: אדמו"ר הרי"צ. הרבי מבאר
מדי לילה את השיחות, ולא ידך - את החילוקים ביניהם, כאשר בכל שנה מתגלים עניינים
חדשים ונוספים; הלוא למשמע אוזן דאבה רגלנו מרוב ריקודים כל הלילה.

[אגב: לגבי הבאים בשמיני-עצרת - שלמה המלך והרבי הרי"צ - מדגיש הרבי, כי הם
כבר לא "אושפיזין"-אורחים, אלא בבחינת "בעלי בתים", שהרי ענייניו של שמיני עצרת הוא
שיוצאים מסוכת עראי ונכנסים לדירת קבע].

במשך שנים חיכו החסידים בציפיה דרוכה לשמוע: נו, ומה עם המשך... לפי החשבון
הזה יוצא, שביום שמחת-תורה עצמו, ה"אושפיזא", או בעצם ה"בעל בית" הוא: הרבי מלך
המשיח שליט"א! [וזה כשלעצמו חידוש מיוחד, כי בעוד בכל הימים מגיעים שני אושפיזין, הרי
בשמחת-תורה, ישנו רק אחד ויחיד: הרבי, אשר הוא הוא מלך המשיח!]

ואכן, בשנת הקהל הבאה, בשנת תשמ"ח, בהתועדות ליל שמחת-תורה זכו סוף סוף
החסידיים לשמוע את המילים הנכספות בתחילת אחת השיחות: "על פי האמור ששמחת-תורה
הוא יום התשיעי, בהמשך לשבעת ימי הסוכות ושמיני-עצרת, ובאופן נעלה עוד יותר - צריך
להתבטא הדבר גם בנוגע לענין האושפיזין...".

האוזנים הזדקפו, הכל עשו עצמם כאפרכסת, ששש... הולך להיות כאן גילוי שחבל לפספס:

אבל, החסידים לא שמעו מאומה, לכאורה, על עניינו של "הנשיא התשיעי"! מה שכן שמעו, כפי שניתן לראות ברשימת השיחה – שהרבי דיבר על כך שהמעלה ביום שמחת-תורה, היום התשיעי, מודגשת בקריאה בתורה של אותו יום: "לעיני כל ישראל".

וכאן בא ביאור נרחב, בהקדים הקושיא – כיצד יתכן לומר שה"אושפיזין" הם דווקא נשיאי החסידות הכללית ונשיאי חב"ד, בה בשעה שיש הרבה צדיקים בישראל?! וכן, גם לבעש"ט ולרב המגיד עצמם – היו עוד עשרות תלמידים צדיקים וקדושי עליון?!

והרבי מבאר, כי זהו בדומה לענין מסירת התורה מדור לדור (הנמנה בתחילת פרקי אבות, ובאופן מפורט יותר – בהקדמת הרמב"ם), שאמנם בכל דור היו עשרות תלמידים וצדיקים שקבלו את התורה, ברם "ישנו אחד שהוא המקבל העיקרי".

הרבי הדגיש כי אין בכך פגיעה, חלילה, בכבודם של שאר הצדיקים, אבל "בנגוע להלכה נקבע סדר השתלשלות דתורת החסידות באופן האמור – הבעש"ט, המגיד, רבינו הזקן, והרביים הנשיאים ממלאי מקומו, אשר הם הם שבעת האושפיזין החסידיים לכל ישראל".

והרבי מסכם את הנושא: "ובסגנון האמור, בקריאה דשמחת תורה – "לעיני כל ישראל", שזהו החידוש שניתוסף בשמחת-תורה. . שרואים באופן גלוי את שייכותם של האושפיזין הנ"ל לכל ישראל". עד כאן דברי הרב.

ועכשיו, לאַמיר זין טראַכטן, הבה נתבונן [וכהפתגם הידוע, שביום זה ניתן לדבר בסגנון קצת יותר מפורש "כי שמחת-תורה אינו גורם נזק"]:

מה בעצם הקשר של כל המעשייה הזו – לשמחת-תורה ולאושפיזא התשיעי?!

וכי הקושיא הזו מתעוררת דווקא בשמחת-תורה? הרי כבר ביום השלישי של סוכות, שמכריזים שה"אושפיזא" וההמשך של הרב המגיד – הוא דווקא צעיר התלמידים, אדמו"ר הזקן, כבר אז צריך להתעורר "גוואלד געשריי": היתכן?! למה לא צדיק פלוני, או חברו אלמוני?!

ואפילו בתוככי חסידי חב"ד, הרי היו כאלו, לדוגמא, שבדור הרביעי מצאו לעצמם מישהו אחר לשמוע ממנו חסידות – מדוע הם לא קופצים: הלמאי ה"אושפיזא" הוא דווקא צעיר הבנים אדמו"ר מהר"ש? לאן נעלמו קאפוסט וליאדי? והרי מדובר בחבר'ה שידעו בשעתו לעשות הרבה רעש...

ואם הקושיא היא על כללות העניין שהאושפיזין הם דווקא נשיאי תורת החסידות – אזי מלכתחילה, כבר ביום הראשון הייתה צריכה לפרוץ המהומה!

מה קרה, שכל ימי חג הסוכות הכל עובר על מי מנוחות, ופתאום, דווקא שמגיע שמחת-תורה, אז פתאום ניצבת הקושיא המרעישה "כיצד יכולים לפרסם בכל העולם כולו" ששבעת האושפיזין הם הבעל שם טוב ורבותינו נשיאנו שלאחריו?! למה כל הבלאגן מתחיל דווקא אז? איפוא נעלמו כולם כאשר דיברו שמונה ימים על שמונה צדיקים בנוסף לאלו המנויים בוהר?

נכון שההסבר בתורה – "לעיני כל ישראל" – מופיע דווקא ביום שמחת-תורה, אבל זה גופא לא מובן: למה מחכים עם התירוץ, כאשר הקושיא, לכאורה, מתחילה כבר לצווה שבוע לפני כן?

וגם לנו החסידים, מותר להבין: למה, למען ה', לא אומרים מילה על ה"אושפיזא", הבעל-בית והרבי שלנו? למה דווקא ביום הזה – פתאום מתחילים לדבר איתנו על "לעיני כל ישראל"? סוף סוף מגיעים ל"נקודה" – אז איפוא היא, רבוננו של עולם?...

אף אחד לא מתיימר לומר שהוא יודע דעת עליון. אבל בכל מה שקשור ב"דעת תחתון", למה הקושיא מתעוררת ביום התשיעי, ולמה זה קשור דווקא לשמחת-תורה ולאושפיזא שלו – נראה שההסבר פשוט שאין פשוט הימנו:

כאשר באים ליהודי ואומרים לו: תשמע, ביחד עם אברהם אבינו, אם לא אכפת לך, קח אורח נוסף – את הסאדיק רבי ישראל בעל-שם-טוב. מי לא יקפוץ על המציאה בשתי ידיים? מי יתחיל לספור כסאות בסוכה, כשבפתח עומד אחד שהוא והאור-החיים הקדוש ביחד היו מביאים משיח? שיכנס, בכבוד, הכנו מספיק, שיראה איזה קישוטים עשינו שבוע שלם, שיברך אותנו ואת זרענו וזרע זרענו, אמן!

למה, למען ה', לא אומרים מילה על ה"אושפיזא" - הרבי שלנו? למה דווקא ביום הזה - פתאום מתחילים לדבר איתנו על "לעיני כל ישראל"? סוף סוף מגיעים ל"נקודה" - אז איפוא היא, רבוננו של עולם?...

בדיוק כמו שבגשמיות יש "קח אחה, קבל אחד נוסף במתנה", גם ברוחניות, כאשר בנוסף לאושפיזא יצחק אבינו שנעקד על גבי המזבח, מקבלים גם את הרב המגיד ממעזריטש, תגיד מה שתגיד – אם יצחק אבינו הולך איתו, אז גם אני, אפילו שסבא שלי למד בוולוז'ין, מוכן להכניס אותו לסוכה.

וכך גם כאשר אומרים ליהודי, שביחד עם יעקב אבינו, מעוניין לבקר בסוכתו הירוקה גם בעל התניא והשולחן-ערוך – עוד לא נברא יושב הסוכה שלא יתמלא שמחה וגיל לשמע הבשורה הטובה.

וכך בכל יום ויום, באים ליהודי ואומרים לו: – ר' איד, דער בעל-שם-טוב איז דא! – מורא'דיק! – צדיק'ל, המעזריטשער מגיד נכנס לכאן – פלאי פלאים ("פיליי פעלואים") – דער בעל התניא קומט! – אשרייני מה טוב חלקייני! – האדמו"ר האמצעי בדרך! – בוריק הבא בשם השם! – והצמח צדק! – אַ גרויסע זכיה!

...וגם כאשר באים ואומרים לו בשמיני-עצרת: תשמע, ביחד עם שלמה המלך מגיע גם

"האדמו"ר הריי"צ מחב"ד", ולא סתם, אלא בתור "בעלי-בתים"! – יקום היהודי, וינשק לך את הידיים, ויאמר תודה רבה מעומק הלב, ואיזה כבוד גדול נפל בחלקך, וחבל שסבא שמעון עליו השלום כבר לא כאן, ושיבואו גם בחנוכה ובפסח, ובפעם הבאה נביא את כל הנכדים והבני-דודים השניים שגם הם יקבלו את הברכה, וכך הלאה וכך הלאה.

כי כל אחד מוכן בשמחה ובטוב לבב, בתשוקה וחפיצה וחשיקה ונפש שוקקה – לקבל נשמות של צדיקים מעולם האמת. אי, הם נולדו בפולין וברוסיה ולא בהונגריה או תוניס? לא נורא. בשבועות אני נוסע לאדמו"ר "שלי" – ובסוכות יש כמה אדמו"רים שבאים אליי לסוכה.

אבל כאשר באים ליהודים ואומרים לו: תשמע, עכשיו נכנס לביתך: הרבי מליובאוויטש.

הרבי של עכשיו!

רגע, רגע, רגע: סליחה, אתה רוצה להגיד לי שהרבנים שלי לא מספיק חשובים? ולמה כל הזמן אנחנו צריכים להקשיב למבצעים שלו? ואיפוא כתוב, ומי אמר, ולמה דווקא הוא?...

כל הנוגדנים העדתיים, המגזריים, החצרתיים, החסידיים והמתנגדיים – מזנקים אז לרמתם הגבוהה ביותר! כאשר הרבי מליובאוויטש נכנס כ"בעל הבית", בתור הרבי – אז באמת מרגישים שלא מדובר במשהו "וירטואלי", אלא באמת מנסים לתפוס "בעלות" על המקום.

בשביל צדיקים מדורות עברו, לבו של כל אחד פתוח כפתוח של אולם. אבל כשמודיעים לו ש"בנוגע להלכה", נכנס הצדיק האחד והיחידי השייך לכלל ישראל ביום זה, הוא הוא הרבי נשיא הדור, נביא הדור, ומשיח שבדור –

ה-צ-י-ל-ו! החב"דניקים רוצים להשתלט עלי! יהודים רחמנים בני רחמנים, העסק רציני! הם באמת חושבים שהולך להיות מלך אחד לישראל! הו-שי-עה נא!

וכאן צריך להדגיש את ה"לעיני כל ישראל": "כלל ישראל" מסתדר יפה מאוד כל עוד אתה מגיע איתו עד הדור השישי. עם ישראל ידוע בנאורותו, הוא מקבל צדיקים מכל החוגים, פותח בפני ילדיו את "ארון הספרים היהודי" על כל תכולתו. וכביטוי הידוע (אוי, כמה קשה לי לחזור עליו) "אנחנו לוקחים את הטוב מכולם"...

אבל בשמחת-תורה, צריך להגיד את האמת האמיתית והשלימה: שבנוגע לכלל ישראל וכללות התורה – כאן אין "מועצת גדולי התורה" או "ועד הרבנים לענייני...". כאן יש נשיא אחד ורבי אחד ומלך אחד ומנהיג אחד. והוא מגיע לביתו של כל אחד, בין אם ירצה ובין אם לאו.

והאמת, שלפעמים הדבר לא כל-כך קשה למארחים, כמו לאלו שצריכים לדאוג ל"הכנסת אורחים" – לחסידי חב"ד, שצריכים להודיע על בואו.

כל אחד מוכן בשמחה לקבל נשמות של צדיקים מעולם האמת. אי, הם נולדו בפולין וברוסיה ולא בהונגריה או תוניס? לא נורא. בשבועות אני נוסע לאדמו"ר "שלי" – ובסוכות יש כמה אדמו"רים שבאים אליי לסוכה...

– "ומי האושפיזא ביום התשיעי?"

– טוב, תשמע, צריך להגיד לחיים, היום שמחת-תורה, היום בעצם כולנו...

לפעמים הדבר לא כל כך קשה למארחים, כמו לאלו שצריכים לדאוג ל"הכנסת אורחים" - לחסידי חב"ד, שצריכים להודיע על בואו. - "ומי האושפיזא ביום התשיעי?" - טוב, תשמע, צריך להגיד לחיים...

בלה-בלה-בלה. תגיד את האמת! מה לך נהיה "ליבראלי". תוריד את מסוה הבושה ותאמר "לעיני כל ישראל" - יש רבי בישראל!

– זה ה'גילוי' שהרבי נתן לי ברוב טוב וחסדו בהקהל של שנת תשמ"ח!

אף אחד לא היה צריך לקבל הודעה שאחרי הרבי הריי"צ בא הרבי. כולם יודעים לספור עד תשע. מה שהיה צריך לחדש, ולהסביר, ולתקוע בדעתנו ובלבנו, שהדבר הזה צריך להיות – לעיני כל ישראל. ודווקא בדברים שקשה לעשות אותם לעיני כל ישראל, אותם התחלנו לשמוע ביתר בהירות ופירוט משנת תשמ"ח.

כי אם עושים מהרבי "עוד בעל שם טוב", אזי שוב "התפטרנו" מכל הסיכוכים. אבל שהרבי יהיה רבי, רבי כזה שגם ר"מ בפונוביז' מקבל ממנו חיות, וגם משתתפי כל 'טיש' בירושלים שייכים אליו, וגם מי שנולד בקזבלנקה צריך לשמוע ולציית להוראותיו, והוא זה שיגאל את כל החוגים והחצרות והעדות והמגורים, מהפושטקים שעל הברזלים ועד המובחרים בנבחני "ושנתם" – כאן צריך להתאמץ, שאכן יהיה "לעיני כל ישראל".

אבל יש כאלו שחושבים, שעדיף אולי להפיץ את תורתו, ודי. לשם מה להסתבך?

אז צריך לדעת, בדיוק כמו פירוש רש"י על "לעיני כל ישראל": כאשר מצד אחד עומד עם ישראל, ומהצד שני התורה – משה מוכן לשבור את הלוחות, כדי לשמור על ישראל.

כאשר יש עניין הנוגע לגאולת עם ישראל, "עשו כל אשר ביכולתכם", והחובה "לפרסם לכל אנשי הדור" שיש נביא, המשיח שבדור – ומצד שני יש מי שסבור (אף שאינו אמת כלל וכלל), שהדבר כרוך בכך שעליו "לשבור" ולוותר כביכול על האפשרות להפיץ את תורת הרבי, אזי אומרת לו התורה באופן חד משמעי: **ישר כחך ששברת!** ובענייננו, מדובר על השבירה העצמית, של האשליה כאילו עדיף לעסוק אך ורק בתורת הרבי, כאשר הרבי עומד ומתחנן שגעורר את עם ישראל כולו לגאולה, ונגאל את "שכינתא בגלותא, וכל עם ישראל בגלותא". פה לא עושים חשבונות. חזק חזק ונתחזק!

וכל זה תלוי ברצונו ובבחירתו - היינו, ביכולתו להשאר "מסכן" (א נעבאך'ל) ולהסתפק בדרגת הבחירה שבכל יום ויום, ולהיות "טיפש" השמח בחלקו, ולאידך - ביכולתו להגיע לדרגת הבחירה באופן הכי נעלה. וכאשר נמצאים בימים אלו, שמע"צ ושמח"ת - הרי זה הזמן המוכשר להנתק ולצאת מטפשות זו (שמח בחלקו), ולהיתפס לדרגת הבחירה המתגלית בשמע"צ ושמח"ת.

(משיחת יום שמחת תורה תשמ"ב)

לזכות
כ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד